

AVE
MARIA

APRIL 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Velikonočno jutro (G.) stran 97 - Jagnje prihaja, pesem (P.Krizostom) stran 98 - Na Kalvariji (Rt.Rev.Franc Koretič, stran 99 - Ivan (Prev.p.Inocenc), stran 102 - Velika noč (P.G.), stran 105 - Molčeči trpin (P.K.), stran 108 - Mačice kraj Save, pesem (Marijan Jakopič), stran 109 - Baraga uči, Slomšek govori...(Priedil p.Odilo), stran 110 - Posoda duhovna (P.Miršek), stran 112 - Teta Tona (F. Mihelič), stran 114 - Vitez naše ljube Gospe, konec (Prev. p.Odilo), stran 116 - Skozi viharje gre moja pot...(P.Rudolf), stran 119 - Po kraljestvu križa, stran 120 - Lemontski odmevi, stran 124 - V srebrni zarji, stran 125 - Kramljanje na zapečku, stran 126 - Utrinki, stran 128

Urejajo in izdajajo
SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah ameriških
St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494
Editor: Fr. Basil Valentin OFM
Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM
Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,
Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A.
in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October-by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

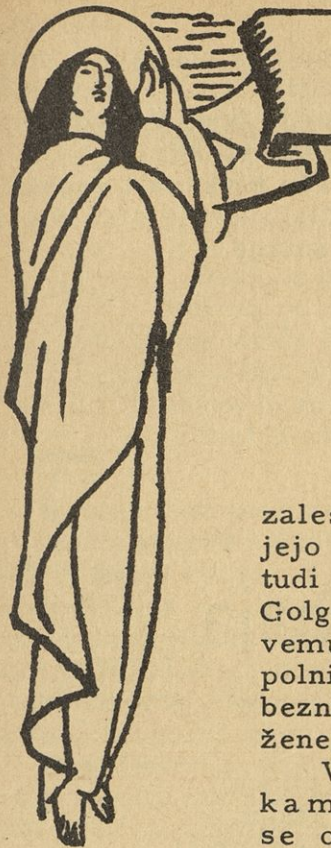
Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

DRAGI ROJAKI! Pomlad je prišla in z njo velika noč, praznik vstajenja. Kakor nam vsem o božiču vselej zažive spomini na mladost in dragi dom, tako ožive tudi v velikem tednu. Se še spominjaš, kako si sitnaril okrog očeta, ko ti je delal butaro za cvetno nedeljo? In kako ste fantje pripravljali veliko "fantovsko" butaro, da bi konkurirali sosednji fari: šest ali celo osem jo je nosilo. Morda še veš, kako vam je otrokom cerkovnik pobiral raglje, če ste po odpetih jutranjicah le preveč ropotali po cerkvi... Kako lep je bil slovenski dom za veliko noč, saj so preskrbela dekleta, da se je vse svetilo.

In božji grob, "odhod zvonov v Rim", žalostna tišina ter jokajoči glas cerkvene raglje iz zvonika na veliki petek ob treh popoldne. In blagoslov ognja na sobotno jutro, ki smo ga fantje nosili po hišah. Nato pa mogočno zvonjenje pri gloriiji, a popoldne blagoslov velikonočnih jedil. Kako lepo je bilo videti slovenske žene in dekleta, ko so se na njihovih ramah pozibavali jerbasi vsakovrstnih dobrot... Se še spominjaš procesije v jutru velike nedelje, med katero so pokali možnarji, veselo pritrkavali zvonovi in plapolala bandera?

Ali ni sleherno leto zapraznike pred Teboj prav ta slika, ki sem jo opisal v nekaj besedah? Zakaj pa ne, saj nastete slike živo spominjo globoke vernosti, ki je tako vkoreninjena v slovenskem narodu, del njega samega. Žal hočejo prav ta temelj danes v narodu poteptati in uničiti za vedno. Saj bodo morali v starem kraju marsikje praznovati zgoraj opisano slovensko veliko noč le v spominih, kakor jo boš Ti...

Toda spomini niso dovolj, če so samo spomini, srčnega miru pa ob njih ni maš več, kakor si ga imel doma. Morda si v tujini zanemaril svojo velikonočno dolžnost? Prijatelj dragi, stopi k spovednici in uredi z Bogom; če si od starosti priklenjen na posteljo, pokličiči duhovnika! Le tako bodo Tvoji prazniki res veseli: Zveličar Ti bo podelil mir, ki ga nihče drugi dati ne more. - Urednik

Velikonočno jutro

N

a vzhodu vstaja zarja... Prvi sončni žarki zalesketajo in se razsujejo po božjem stvarstvu. Razlijejo se po Jeruzalemu, v katerem sovražniki Nazarejca tudi v minuli noči niso mirno spali. Objemajo križ na Golgoti, skalnati grob in tri žene, ki stopajo proti njegovemu vhodu. Kaj neki hočejo te žene v ranem jutru? Izpolniti žele svojo dolžnost hvaležnosti, izkazati delo ljubezni svojemu ljubljenu Učeniku. Saj je že v naravi žene, da služi in skrbi in dela dobro...

V strahu se sprašujejo: "Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?" Toda, kaj je to? Ko so se ozrle proti grobu, so videle, da je kamen odvaljen. Čutile so: nekaj izrednega se je zgodilo. Skozi odprta grobna vrata je lila svetloba. Stopile so bliže: počasi, spoštljivo in pozorno. Srce jim je utripalo hitreje, polno

blaženega upanja... Zagledale so postavo, zalito v svetlobo. In čule so besede, ki so padale kot udarci kladiva na dušo, a obenem donele kot vesela pesem: "Vstal je, ni ga tukaj! Glejte kraj, kamor so ga položili... Toda pojdite, povejte njegovim učencem in Petru..." In že so odhitele. Njih srca so vriskala v blaženosti in veselju: Učenik živi! Vstal je! Vstal je!

Kako so tekle. Za njimi v prvem pomladnem sončnem siju trije križi, ožarjen prazen grob... Za njimi veliki petek in velika sobota, smrt in grob... Pred njimi velika noč... vstajenje... življenje...

Dobre žene! Razodele ste največjo moč, največjo ljubezen v temnih dnevih trpljenja. Zato ste prve, ki ste čule veselo velikonočno blagovest in jo prve oznanile drugim.

Kje so bili možje, ko so žene v velikonočnem jutru pokazale vso svojo srčnost in jo razodele? Kje so bili, ko so žene poslušale angelsko oznanilo velikonočnega čudeža?

Skrili so se in zavarovali z močno zapahnjnimi durmi. Strah je zajel vso dvorano, kjer so sedeli možje in z žalostjo razmišljali sanje, ki se dozdevno niso uresničile. Tedaj je pred vratmi zaropotalo. Še bolj so se prestrašili učenci Gospodovi. Kdo neki je zunaj? Morda rimski vojaki ali hlapci velikega duhovna? So prišli, da jih odvedejo v ječo, na križ, v žalostno smrt - kakor so odvedli njihovega Učenika?

"Odprite, odprite!..." Ženski glasovi so, nič hudega ni.

Ko so odprli vrata, je po dvorani, kjer so trepetali in obupavali možje, odjeknila vesela vest: "Grob je prazen!... Učenik živi!..." - Ne možje, ampak žene so prinesle to veselo oznanilo. Gospod se je poslužil šibkosti, da je tem lepše pokazal svojo moč, ki je satan ni mogel streti.

Strah je izginil. Drug za drugim so se na pozorišču prikazali apostoli. Kmalu je vso dvorano pretresal velikonočni spev: "Aleluja! Kristus živi!"

Bila je to pesem nove, vesele vere vstajenja in zmage.

G.

Jagnje prihaja

Nedolžno Jagnje prihaja,
iz grobne žalosti vstaja
v kraljestvo Velike noči.

Preko svežega cvetja in trave
polze mu kaplje krvave,
kaplje presvete božje krvi...

Kamor iz srčne mu rane
kapljica biserna kane -
cvetka čudovita vzklije.

Kamor Jagnje božje pride,
nova zarja duši vzide:
božja milost jo obsije.

Jagnje snežnobelo gre
iz objema smrti in teme
v pomlad dehtečo...

Kdo naj zdaj še v grobu spi,
ko ve, da Jagnjetova kri
nam rodila je vstajenja srečo?

P. Krizostom OFM

Rt. Rev. Franc KORETIČ

Duša, le pojdi z mano,
z menoj na božjo pot...
Tam videla boš, duša ti,
kaj Jezus Bog za nas trpi,
za nas in za naše grehe
je strašno križan bil...

Tako smo peli svoje dni v postu pred peto desetko žalostnega dela svetega rožnega venca. Z istimi besedami bi tudi jaz rad povabil vse, ki prebirajo ta list, na skupno božjo pot. Kam pa? Daleč tja preko morja bi šli - prav na kraj, kjer je bil... in prav na dan, ko je bil Jezus križan. - - -

Neprijetno soparen dan je. Smo pač v zgodnji pomladi - med 20. marcem in 17. aprilom enkrat - in ta čas piha v Sveti deželi gorak, vlažen venter. Neprijetna sopara ravno okrog poldne človeka telesno in duševno najbolj mori.

Na Kalvariji smo. Na tistem svetem kraju, ki že od otroških let zavzema odlično mesto v naših mislih. Večkrat si slišal govoriti o "gori" Kalvariji. Zdaj pa vidiš, da Kalvarija ni gora, saj še ime hribček komaj zasluži. Le nizka vzpetina je, brežuljek, kvečjemu kakih šestnajst čevljev nad cesto, ki vodi iz Damaska v Jeruzalem in gre dalje proti morju.

Kalvarija.. Kako lepa je v svojem prvem pomladnem zelenju in cvetju. Kakor da so nalašč za ta dan angeli natrosili po njej rdečkastomodre ciklame in bele narcise in bahavo rdeč mak. In pa tiste lilije s polja, o katerih je Jezus rekel, da še kralj Salomon v vsem svojem sijaju ni bil oblečen kakor katera izmed njih. Te cvetke imajo to posebnost, da se na soncu svetijo v prelivajočih se barvah: kakor barvana cerkvena okna,

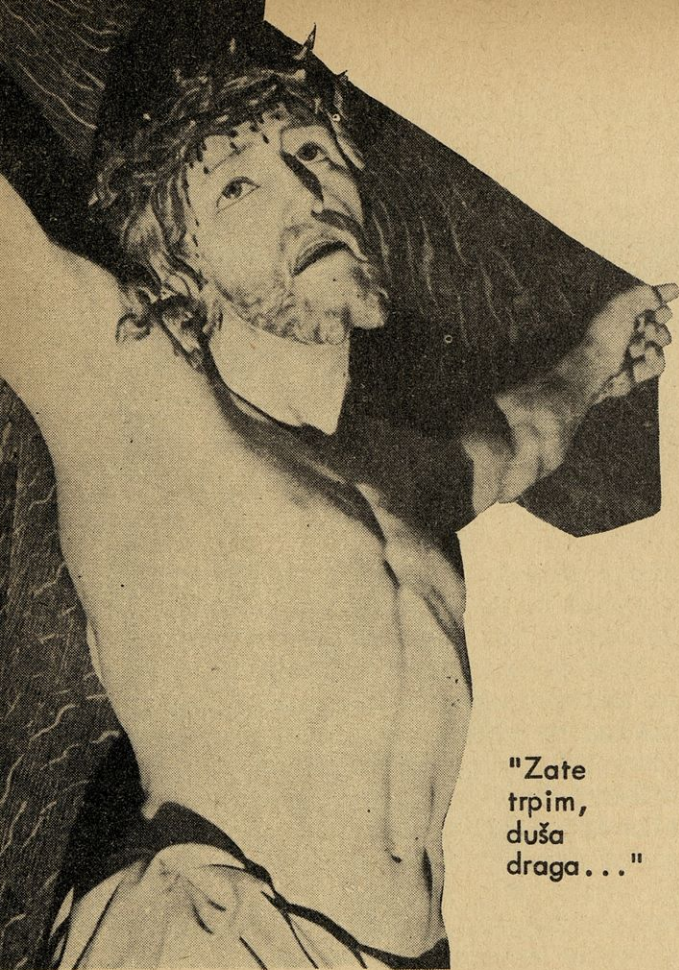
skozi katera prodirajo sončni žarki; v senci pa je njih barva otemnela in žalostna, kot bi se na njih strdila kri. - Med zelenjem so posute tiste drobne kalvarijske cvetke, ki se zde, da nikdar ne usahnejo in cveto danes še prav tako, kot so tistikrat, ko je na njihove drobne živordeče cvetove rosila srčna kri Kristusova. Na pobočju griča nasproti Kalvariji pa se probuja vinska trta, zelenijo oljke, citrone, košate fige... Resnično, tudi najbolj spretna umetniška roka ne bi mogla okrasiti lepše kraja, kjer je sam nebeški Oče pripravil in okrasil oltar, na katerem je pred vsem svetom izpostavljeno presveto Rešnje Telo Njegovega Sina.

Na Kalvariji smo... Na tistem svetem kraju, kjer so vojaki pravkar zasadili križ. Pognal bo korenine prav do osrčja zemlje, tako globoko, da ga nobena sila ne bo mogla nikdar več izruvat in spraviti s sveta. "Glejte les križa, na katerem visi zveličanje sveta!..."

Kdo bi mu mogel zapeti lepši slavospev, kot mu ga je že okrog leta 600. Venancij Fortunat in ga že dolga stoletja vsak veliki petek poje sveta Cerkev: "Zvesti križ, edino ti si plemenito res drevo.

Ni lesa, ki rasel, cvetel,
sad poganjal bi tako..."

Ne samo eden, trije križi so zasajeni v sveta tla Kalvarije. Tako zelo so hoteli ponižati božjega Sina,

"Zate
trpim,
duša
draga..."

da Ga pustijo umreti v družbi pravih hudodelcev. Pri tem pa še vedeli niso, da so izpolnili napoved: "In bil je prištet med hudodelce" (Iz 53, 12).

Jezusov križ je postavljen tako, da gleda soncu nasproti. V ljubezni, s katero objema ves svet, hoče, da mu more čim več ljudi gledati v obraz.

Poglejmo tudi mi v svetem spoštovanju na trpečega in umirajočega Zveličarja! Vse, celo obleko so mu vzeli. Pa je niso dali v spomin na Sina - Materi, ki mu jo je sama stkala in sedaj stoji pod križem. Le trnovo krono so mu pustili na glavi: ta naj še bolj poudari zasmeh napisana na križu, da namreč na njem visi Jezus iz Nazareta, kralj Judov! Tako pač mislijo oni, ki so Ga križali, v resnici Ga pa že ta napis proglašja za Kralja naših src in za Kralja vesoljstva. Kri mu teče ne le iz rok in nog, prebdenih z žebli, temveč tudi po čelu, po licih... Kaplja pa prsa, od tam pa po

ranah, ki so jih naredili udarci bičev, dalje na zemljo, ali pa morda na skesano, zvesto Magdaleno, ki objema križ... "Kdo poplača Gospodu ponedolžnem prelito kri? Kdo mu povrne kupnino, ki jo je plačal, da nas je otel hudobij?" (Sv. Avguštín)

Jezus je pravkar odprl svoje umirajoče oči... Oh, ta pogled! Kaj vse je objel ta trenutek! Kdo bi mu mogel slediti, ko pa gre neskončno daleč - preko vidnega in nevidnega sveta, preko vseh krajev in vseh časov prav tja do globin božjega življenja.

Jezusov pogled objema in pozdravlja drage, ki stoje poleg križa in z Njim trpijo, zlasti svojo Mater, ki jo podpira zvesti učenec Janez. A s prav isto ljubeznijo objema množico brezbriznega ljudstva, ki se radovedno gnete okoli nizke vzpetine. In objema celo orše, ki Ga v svojem sovraštvu še zdaj na zadnjo uro zasmehujejo. Tudi nas vidi. Bog vedi, med katerimi...

Ker je vrh križa vsaj tri metre nad zemljo, Jezus še enkrat gleda kraje, ki so vpleteni v Njegove spomine življenja. Poslavlja se od njih. Vse mesto Jeruzalem ima pred seboj. Kdo ve, če mu ni srce znova zajokalo: "O, da bi spoznalo vsaj na ta svoj dan, kaj ti je v mir!" (Lk 19, 42). In veličastni tempelj vidi, kjer se bo vsak čas začelo najslovesnejše darovanje velikonočnega jagnjeta. In hišo zadnje večerje, kjer je prejšnji dan prvokrat obhajal svoje učence in jim naročil, naj se ta Njegova krvava daritev odslej na nekrvav način obnavlja skozi vse čase. In Oljsko goro, in nekatera naselja in pota ob njej, po katerih je tolikokrat hodil. Videl je trdnjavo Maherus, kjer je bil obglavljen Njegov predhodnik Janez... Vrhovi daljnih moabskih gora pa mu budijo spomine na puščavo ob vznožju, kjer se je štirideset dni postil, dokler ga ni poklical glas z neba... Zadnji pogled, zadnji pozdrav...

Vsa narava je pričela žalovati.

Cvetke so v nemi žalosti sklonile svoje glave. Doslej jasno nebo se je nenadoma začelo oblačiti in oblaki so postajali vedno gostejši in temnejši. "Ob šesti uri se je stemnilo in je bila tema po vsej zemlji" (Mt 27, 45). Vse je spreletela groza, celo one, ki so Ga križali.

V trpečem Zveličarju je le še malo življenja, tistega velikega življenja, ki se je sicer odigravalo v ozkih mejah Palestine, v resnici pa objemalo ves svet in vse čase. Le nekaj besed še izreče svetu v tolažbo. Nato Jezus zapre svoje božje oči... nagne glavo... - umrje...

+

"In jaz bom, ko bom povzdignjen z zemlje, vse pritegnil k sebi" (Jan 12, 32), je rekel Jezus. Ali bo pritegnil tudi tebe?

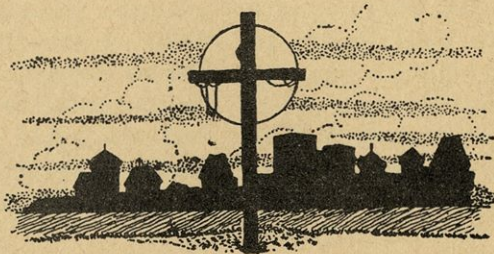
Sam si. Nihče te ne moti. Vzemi v roke križ in poljubi Jezusa, ki je s svojo smrtjo na križu svet odrešil! Poljubi Ga s poljubom zahvale, kesanja in prisrčne ljubezni!

Z vsake božje poti pa nesemo s seboj domov navadno nekaj "spomin-

kov". Kaj praviš, ali ne bi bilo lepo, ko bi kot trajen spominek na svoje romanje na Kalvarijo obesil križ na častno mesto v svojem domu? Naj bi vsak, ki vstopi v tvojo hišo, takoj videl, da tukaj vlada in kraljuje Kristus. Križ naj bo kras in ponos tvoje družine!

Drugi trajni spominek na božjo pot na Kalvarijo pa naj bi bil ta, da bi odslej vedno zbrano in pobožno naredil znamenje svetega križa, kadar bi izgovarjal: "V imenu Očeta in Sina in svetega Duha!" Zelo stara in lepa je ta navada. Že Tertulijan je dejal: "Zjutraj ko vstanemo... ko se umijemo in oblečemo... ko pridemo domov ali gremo zdoma... predno začnemo in ko nehamo jesti... ko gremo k počitku... vsakokrat naredimo na čelo znamenje križa. To sicer ni zaukazano v svetem pismu, a naučili so nas tako delati naši predniki in tudi naša vera nam to svetuje."

Vsakokrat, ko se s premislekom in pobožno pokrižamo, izpovemo, da verujemo, "da so v Bogu tri osebe, da se je Sin božji učlovečil in nas s svojo smrtjo na križu odrešil."

V kritičnem času ameriške civilne vojne je prišla k predsedniku Lincolnu delegacija protestantskih uglednih duhovnikov, da bi mu dali razne nasvete. Predsednik je na njih vprašanja vljudno odgovarjal.

"Toda Mr. prezident," ga je vprašal eden izmed duhovnikov, "ali ste gotovi, da je Bog na Vaši strani?"

"O tem ni nobenega vprašanja, dragi gospod," je smehljal se odvrnil Lincoln. "Vprašanje je le - in to me skrbi - če sem jaz na strani svojega Boga. Skušam pa vedno, da bi se pomaknil čim bliže na njegovo stran..."

Zgodba iz knjige "My Russian Yesterdays", ki jo je napisala znana pisateljica Catherine De Hueck.

Ivan

Nekega sončnega dne v oktobru sem v Rimu slišala povest o Ivanu. Pripovedoval mi jo je mlad človek, ki je pravkar zbežal iz Rusije, kjer je bil član protikomunističnega gibanja. Obleko je imel razcapano, korak izmučen in uvel, obraz suh in žalosten, njegove modre oči pa so izžarevale prestano trpljenje in srčno bolečino.

Ivan je bil že rojen v komunistični Rusiji, kakor vsa današnja ruska mladina. V šoli so ga učili, da ni Boga - tak je nauk komunističnih šol.

Ko je začel Ivan hoditi v višjo šolo, ga je pot vsak dan vodila mimo majhne in zapuščene cerkve. Res je, tudi v Rusiji je odprto nekaj cerkva. To pa zato, da se lahko reče, da je v Veliki Sovjetski Zvezi demokratična svoboda vere. Toda le stari ljudje hodijo v te cerkve - le tisti ljudje, ki jim vera ob koncu življenja pomeni več kot zasmeh ali celo smrt...

Ivan je postal radoveden, kaj se dogaja v tej zapuščeni cerkvi ob cesti. Nekoč se je ojunčil in vstopil v poslopje. Najprej je seveda pogledal okoli sebe, če ga kdo ne vidi ali celo opazuje. Predobro se je zavedal, da stavi na kocko svoje šolanje, svojo bodočnost in morda celo življenje, če vstopi v to, mladini strogo prepovedano stavbo.

Kakor zunanost je bila tudi notranost cerkve v zelo slabem stanju, a bila je čista in pometena. Fant je v svojem srcu nekaj začutil, čemur ni vedel imena. Odkril se je. Pogled se mu je ustavil na sliki našega Go-

spoda, starodavni, delani na les. A je le začudeno gledal. Slika je bila zanj čudovito lep obraz tuje lepote, ljubeznivosti in toplote, ki je ni bil vajen.

Počasi in boječe se je približal ter prebral napis: "Ne branite jim priti k meni!" Fantovo srce je začelo glasneje utripati, kakor tistikrat, ko so ga izvolili za voditelja športnega kluba. Zazdelo se mu je, da stoji tu že dolgo časa. Kdo je ta človek na podobi? Kaj pomenijo napisane besede?

Ivan se je nenadoma preplašeno zdrznil. Prisluhnil je. Zaslíšal je korake po starih polomljenih stopnicah. Ne bo dobro, če ga dobe tukaj. Zato se je splazil v najtemnejši kot cerkvice. Zadržal je dih in prisluškoval. Končno se je oddahnil: bil je le neki starec, ki je pokleknil pred leseno sliko.

Precej časa je Ivan iz svojega skričališča opazoval, predno se je le ojunčil - poguma je potreboval veliko - in se tiho približal klečeči postavi. S šepetom je vprašal, kdo je človek na podobi. Starček pa se je počasi dvignil in odpeljal mladeniča v ozadje cerkve.

Nežno je položil roko na fantova ramena in mu začel govoriti o človeku na leseni sliki. Razložil mu je, da je to Kristus - Bog. Ivanu se je

zdelo, da bo vsak čas počil v smeh. Saj Boga ni. Odkar se spominja, je vse slišal tako govoriti. Toda pogledal je še enkrat na sliko in zdelo se mu je, da ga vsaka poteza moža na podobi privlačuje k njej. Vprašal je glede napisa in starček mu je začel govoriti o Kristusovih apostolih, ki so nekoč branili otrokom k Njemu in jih je posvaril.

Še več mu je pravil in mu dal tako knjižico štirih evangelijev. Potem je napravil nad Ivančkovo glavo tuje znamenje ter mu dejal, naj gre v miru božjem. Povabil ga je, naj se ob istem času še vrne, če mu je drago: on bo vsak dan v cerkvi, če bo le Bog hotel. Povedal mu je, da je duhovnik in da prav to uro sleherni dan obišče svojega Gospoda in Učitelja.

Ivan je odšel in tuji mir je šel z njim. . .

Odslej se je fant še večkrat vrnil k staremu duhovniku. Ni si mogel pomagati: kadar je v temni noči, ko so drugi že spali, v svoji sobici bral iz knjižice evangelijev, vedno bolj ga je vlekle h Kristusu in duhovniku.

Prišel je dan, ko je Ivan zaprosil duhovnika za krst. Starček se je sprva upiral, toda Ivan mu je zatrdil, da se dobro zaveda svojega koraka.

Nekega lepega spomladnega dneva in v zlati zarji zahajajočega sonca je bil Ivan krščen. Nihče ni bil prisoten: le Bog, duhovnik in Ivan. Naslednje jutro se je prvič spovedal in tudi prvič prisostvoval najsvetejši da-

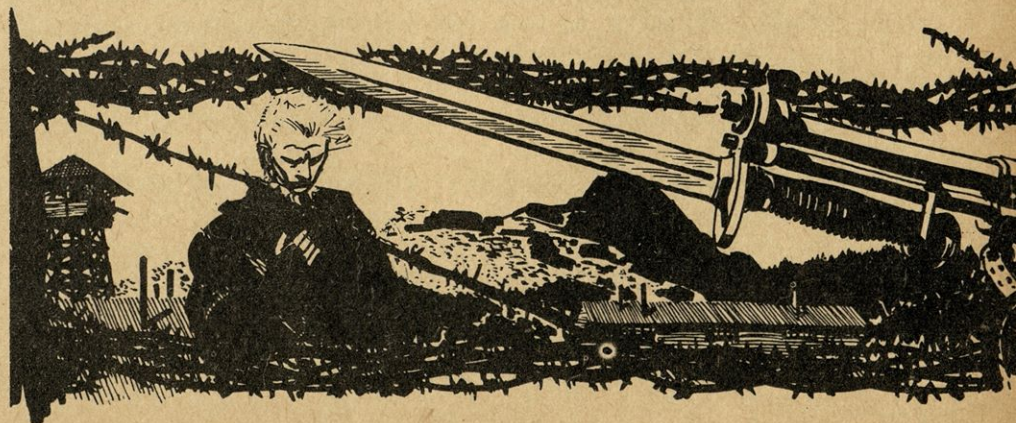
ritvi ter sprejel sveto Rešnje Telo. Potem je bil še birman, kajti za železno zaveso je malo škofov in smejo birmati tudi navadni duhovniki.

Kmalu po prejemu teh velikih zakramentov je mladenič začel razumovati skrivnost svojega poslanstva: Kristusa oznanjati tudi drugim! Kajti vsak kristjan mora biti tudi Kristusov poslanec in oznanjevalec.

Ni bilo dolgo in starega duhovnika, ki je Ivana krstil, so zaprli. Že itak zapuščeno cerkvico pa so zaklenili. Ivan se je počutil osamljen, toda ne prestrašen. Kakor slehernega ruskega fanta so tudi njega poslali na delo: določen je bil za farmo blizu svoje rojstne vasice. Kakšno veselje ga je napolnilo, ko je po naključju dognal, da blizu njegove delavske barake stanuje izgnani duhovnik. Rdeči so mu sicer prepovedali izvrševati duhovsko službo, a zaradi Boga in duš jo je na skrivnem še opravljal, ter zaradi tega vsak dan tvegaj svoje življenje.

Počasi, mirno, previdno in v prilikah je začel Ivan govoriti svojim sodelavcem o Bogu in božjih stvareh. Kmalu je našel toliko voljnih in pripravljenih src za poslušanje božjega nauka. V temnih in deževnih nočeh je Ivan vodil žene s svojimi otročiči k duhovniku, da jih je krstil. V nočnih urah je po isti poti preko mokrih polj vodil mladeniče in dekleta, da jih je duhovnik še temeljiteje poučil in sprejel v Cerkev. Koliko napornih, nevarnih potov je napravil v dežju in

Po kampih
komunističnega
raja umirajo
tisoči
nepoznanih
mučencev...

noči, da je pripeljal duhovnika srečno k smrtni postelji umirajočega. In koliko zakonov so sklenili mladi zaročenci z duhovniškim blagoslovom po njegovi pomoči, Ivan še sam ni vedel.

Toda tako ni moglo dolgo trajati. Ljudje, ki sovražijo Boga, so prišli po Ivana in so ga odpeljali.

Poslali so ga v izgnanstvo nekam daleč proti ostremu severu, v brezmejne ruske stepe. Trdo je moral delati: s prostimi rokami soliti polenovke po dvanajst, štirinajst ur na dan. Koža na rokah je razpokala, kri je silila iz razjedenih dlani. Kot smrt je shujšal, toda niso se ga usmilili pri tem ubijajočem delu.

Ivan je še naprej govoril o Bogu. Njegovi tovariši jetniki so ga poslušali in prišel je dan, ko so zaprosili za sveti krst. Komaj šestnajstletnik je bil, pa jih je krstil 149 po številu - razen enega vse...

Naslednje jutro pa so zopet prišli ljudje, ki sovražijo Boga - in prav zato tudi ne ljubijo ljudi. Odpeljali so Ivana in njegove krščence. Ali zatajiti Boga - ali umreti! Izbrali so si smrt - naslednje jutro ob zori - - -

Danes Ivan veliko pripoveduje našemu Gospodu in Njegovi sveti Materi... Govori o Sveti Rusiji, o Rusiji, ki je sveta tudi danes in iz dneva v dan postaja svetejša. Saj toliko njenih otrok umira za vero in Boga.

Umirajo neopevani - pozabljeni, osamljeni in nepoznani - mučenci... Nekateri sami, drugi s tovariši... A podobno kot Ivan - vsi umirajo iz ljubezni do Boga, do Svete Rusije, za vso družino človeštva...

To je torej povest, ki sem jo slišala v Rimu nekega sončnega popoldne v oktobru. Povedal mi jo je človek, čigar oči so izžarevale trpljenje in žalost. Zdaj pa sem isto povest zaupala Tebi. Prepričana sem, da se Ivan tudi Tebe spominja v svojih pogovorih z Jezusom in Njegovo Materjo. Upam, da prosi Boga, naj Ti da milost sočutja, razumevanja in ljubezni.

Kako bi mogel kdor koli izmed nas pozabiti in bi ne molil za mladeniče, žene, može in dekleta Svete Rusije, ki tako zelo trpe in umirajo v zapuščenosti in pozabljenosti za Boga in vero!?

Prev. p. Inocenc ofm

Neskončni Bog je tako dober! Če nam tudi zaseka rano, pa nam takoj pokaže tudi obliž, ki nam rano v kratkem pozdravi.

Ker je čednost kakor svetla luč in mogočen svetilnik, zato ni nič čudnega, da je toliko nočnih sov, ki to luč sovražijo.

Človeška sodba, kako si krivična! Četudi bi imela štiri noge, pa bi še vedno zelo šepala.

Brez srca je tisti, ki nima Boga v srcu.

Magnet privlači železo, greh pa privlači za seboj kaznen. Grehota je mati, kaznen pa je njena hčerka. Greh je drevo, kaznen sad tega drevesa.

Slovesno in veličastno je velikonočno zvonjenje. Ko zadone po tihoti velikega petka na veliko soboto pri glorijski zvonovi, sega njih glas globoko v srce. Vsi se oglase: od največjega do najmanjšega, ki tudi s svojim srebrnočistim glasom oznanja alelujo. Njih zvok se razliva čez mesta in vasi, zvonovi drugih cerkva mu odgovarjajo. Ali ni to mogočen koncert? Koncert v slavo vstalega Odrešenika? Koncert, ki ga ljudje poslušajo v veselju, miru in upanju? V veselju, ker smo bili odrešeni, v miru, ki ga je Kristus kot velikonočni dar v svetih zakramentih prinesel našim dušam, in v upanju, da se bo tudi naše trpljenje nekoč končalo in bomo tudi mi v veselju želi, kar sejemo v solzah.

Velika noč. Kako veličasten slavošpev ji poje liturgija. "To je ona noč, v kateri si nekoč izpeljal naše očete, izraelske sinove, iz Egipta in jih vodil čez Rdeče morje, ne da bi si omočili noge. To je torej noč, ki je s svetlobo ognjenega oblaka pregnala temo greha. To je noč, ki da nes po vesoljnem svetu vse, ki verujejo v Kristusa, trga iz posvetnih strasti in teme grehov in jih vrača milosti in pridružuje svetnikom. To je noč, v kateri je Kristus raztrgal vezi smrti in kot Zmagovalec vstal iz groba. Saj nam nič ni koristilo, da smo se rodili, če bi nam ne prišla

pomoč odrešenja. O čudovito ponižanje tvoje dobrote do nas! O neizmerna naklonjenost tvoje ljubezni; da bi služabnika odrešil, si Sina daroval! O res ljubezni vreden Adamov greh, ki ga je izbrisala Kristusova smrt! O srečna krivda, ki je zaslužila imeti tako velikega, tako vzvišenega Odrešenika!

O res blažena noč, ti edina si smela vedeti čas in uro, ko je Kristus vstal od mrtvih! To je noč, o kateri je pisano: 'Noč bo zasijala kakor dan' in 'Noč mi sveti v mojem veselju'. Ta posvečena noč torej odganja zlo, izmiva grehe in vrača padlim nedolžnost in žalostnim veselje. Odganja sovraštvo, prinaša složnost in uklanja oblasti."

Velika noč in vendar praznik luči. Kako lepo pozivlja in prosi sveta Cerkev pri blagoslavljanju velikonočne sveče: "Vzradujte se zdaj, nebeške trume angelov, vzradujte se, ve visoke skrivnosti božje! Zadoni tromba zmage v zmagoslavje tako vzvišenega Kralja! Veseli se, zemlja, ožarjena z nebeško svetlobo, in začuti, razsvetljena od sijaja nebeškega Kralja, da je prešla tema z vsega sveta. Veseli se tudi ti, mati Cerkev, okrašena s sijem tako veličastne luči, in to svetišče naj odmeva v mogočnem veselju ljudstva.

Prosimo torej, o Gospod: naj ta sveča, posvečena v slavo tvoje ga i-

mena, neoslabljena sveti, da preganja temo te noči. Sprejmi jo kot prijetno dišeč dar; njena luč pa naj se združi s svetlobo zvezda na nebu. Še vzhajajoča danica naj gleda njen plamen, ona danica, ki nikdar ne zaide; ona, ki je - vračajoč se iz dežele smrti - jasno zasvetila človeškemu rodu."

Naj nam ta luč božje resnice in milosti kaže pot k novemu življenju, h kateremu nas vabi Kristus.

"Kakor je Kristus vstal od mrtvih s slavo Očetovo, tako moramo tudi mi zaživeti novo življenje!" (Rim 6, 5) S temi besedami nas pozivlja apostol narodov k novemu življenju. In Pavel pozna življenje in ljudi in sebe! On nikdar ne zagovarja sanjarstva, tudi nikdar ne govori o idealizmu, ki ne odgovarja resničnosti. Ako veruje

Pavel v novo, božje življenje, mora biti to življenje možno. - In tudi je možno! Takrat namreč, ako ga nočemo ustvarjati iz samih sebe, ampak "iz slave Očetove". Novo življenje more biti - in to moramo sebi dopovedati z vso ponižnostjo - samo "življenje iz Boga", nikdar pa ne "življenje iz nas samih".

Ako se sramuješ verovati -
ako se ne meniš za milost -
ako se zanašaš samo na ljudi, na sebe in prijatelje, in se zdiš sam sebi previsok, da bi pokleknil pred Boga in Ga molil -

ako se umikaš Kristusu in Njegovi Cerkvi, v kateri živi in deluje -

ako računaš samo na svoje človeške izkušnje in zmožnosti -

ako omalovažuješ službo božjo in zakramente -

ako nosiš v glavi samo denar in dobiček in skrbi in načrte -

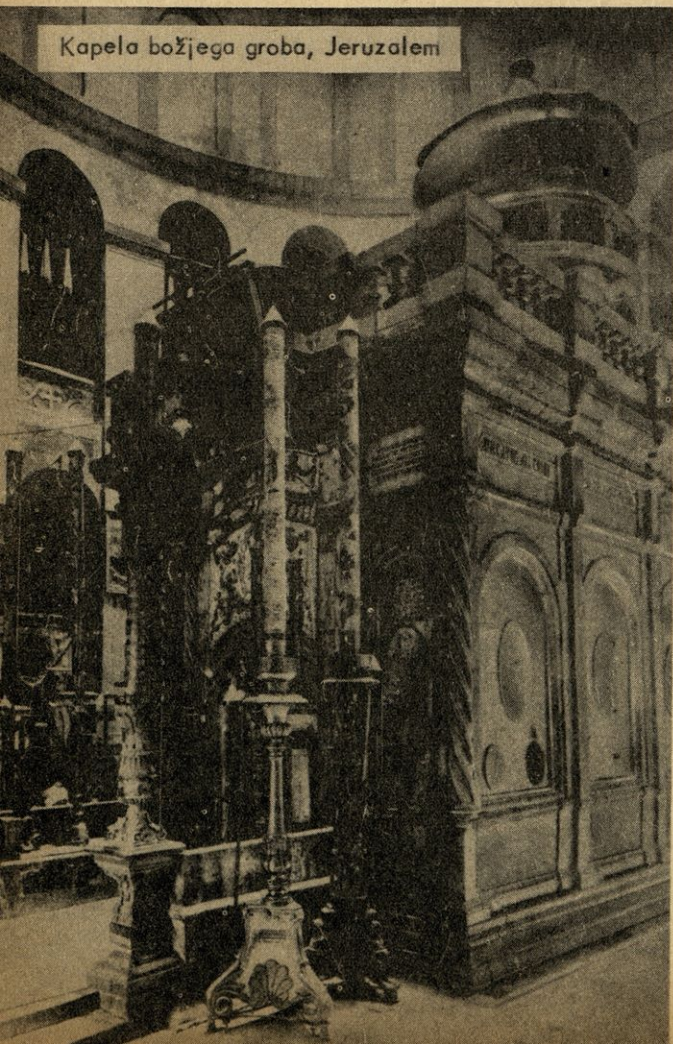
...potem ni mogoče govoriti s teboj o novem življenju. Zakaj to, kar se mora upodobiti v tebi, mora biti rojeno iz Boga.

Če me vprašaš, kaj naj si predstavljaš pod tem "novim življenjem", te prosim: ne računaj na čudeže in posebna znamenja, ali na popolno preobrnjenje sebe samega. Ne, prav v vsem moraš ostati "človek", kakor doslej. Toda poleg tvoje človečnosti se mora v tebi razviti drugo, višje življenje.

Morda se neverno smeješ. Toda oglej si vsaj enkrat svojega Zveličarja v Njegovi zemeljski, človeški podobi! V vsem nam je podoben, razen v grehu. Vidimo ga s solzami, z veseljem, s prijatelji, s sovražniki...pač v vseh različnih slikah človeškega življenja. Toda ta njegova človečnost je že vsebovala novo življenje, o katerem govoriva. In prav to ga je delalo drugačnega, kakor so bili drugi in kakor smo mi.

Ako te ljudje spoštujejo, te bo čast omamila - On ni iskal svoje časti, ampak le Očetovo.

Kapela božjega groba, Jeruzalem

Če si sam in zapuščen, se te polaščča obup - Njemu so bile najlepše ure, ko je mogel biti sam z Očetom.

Ako te ljudje ne razumejo, ako dobre tvoje besede takoj ne povrnejo z obrestmi, si slabe volje in se zakoplješ vase - On pa je dajal in dajal, sejal in sejal, ne da bi zahteval zahvalo.

Ako te življenje biča, tare, s trnjem krona in križa, se upiraš na vse pretege - On je nosil svoj križ voljno za druge.

Tebe najdejo ljudje danes zagrenjenega, jutri razposajenega, pojutrišnjem nedostopnega - On pa je bil vedno isti, od Njega je vsakdo odhajal osrečen, pokrepčan, razveseljen, umirjen...

Povsod človek kakor mi - in vendar drugačen. Skrivnost novega življenja!

Ali veruješ v vstalega Zveličarja? Potem se varuj, da se ne boš pokopal v svojih skrbeh in poslih, v svojih malih željah in potrebah, v svojem prijateljstvu ali v denarju. Misli na to, da moraš postati drugačen kot so drugi in kot si bil prej. Kristus nas hoče dvigniti k novemu, božjemu življenju, ki je polno topote in veselja. Božja vsemogočnost je varstvo takega človeka; božja zvestoba je njegova obramba; božja dobrotta njegova moč; božja ljubezen sonce njegovega življenja.

Vstani s Kristusom k temu novemu življenju, brat moj!

P. G.

Ako se čutiš osamljen in zapuščen in se ti zdi, da nihče nate ne misli - ozri se na sveto rano desne roke. Tam je škrlatni pečat, ki je ves v plamenu. V njem beri: "JAZ MISLIM NATE! Na svojo roko sem te zapisal."

Ako si ubog in bolan, ozri se na sveto rano leve roke. V tej škrlatni roži stoje tolažljive besede: "JAZ SKRBIM ZATE! Vame zaupaj!"

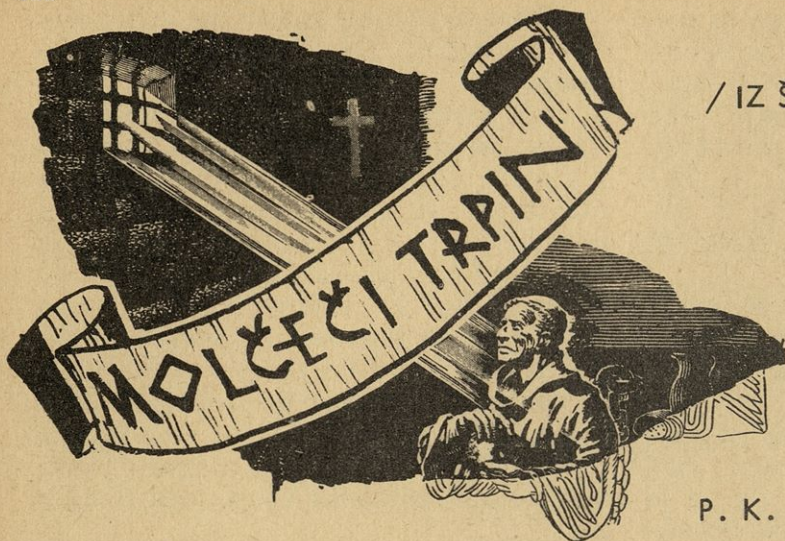
Ako te dušna revščina, strah in dvom delajo nemirnega, ozri se na sveto rano desne noge. Glej, v njenem škrlatnem nageljnu bereš: "JAZ TE VODIM!"

Ob času zunanjšega preganjanja ali notranje skušnjave te potolaži škrlatni žlahtni rubin, čigar blišč nikdar ne izgine in se nikdar ne spreminja. Le ozri se tja na sveto rano leve noge, tamkaj bereš: "JAZ TE VARUJEM!"

Ako te ne morejo trpeti, ako nihče nate ne gleda in so vsi mrzli in brez sočutja do tebe - nikar ne bodi otožen in nemiren. Ozri se tja na škrlatni grozd svete rane strani Jezusove, tvoje križane Ljubezni. Beri, kar je tam zapisano: "JAZ TE LJUDIM! Z večno ljubeznijo te ljubim, zato sem se te usmilil in te nase vlečem z vezjo božje ljubezni."

Jezus misli nate! Jezus skrbi zate! Jezus te vodi! Jezus te varuje! Jezus te ljubi! - To tolažbo iščimo v svetih ranah Jezusovih v življenju in smrti!

/Iz zapiskov slovenske sestre/

/ IZ ŠOLE TRPLJENJA /

mostana za redovnike, ki bi želeli reformo. Pregovorila je Janeza, da je sprejel predstojništvo, s tem pa se je začela njegova križeva pot, po kateri je moral hoditi potem vse življenje.

Najprej je moral preiti hude notranje boje s samim seboj. Mučile so ga navsvo moč dolgotrajne

P. K.

Popolno križanje samoljubja v trpljenju nas šele naredi vredne izrednih milosti božjih. Križi in težave so kraljevska in edina pot v nebesa! – To je bilo prepričanje velikega trpina v samostanski celici, španskega karmelita sv. Janeza od Križa. Prešel je tako grenko križevo pot življenja. Le to prepričanje mu je vse križe naredilo prijetne. Molče jih je nosil za svojim božjim Učenikom. Med mnogimi njegovimi knjigami je prva "V temni noči", kjer lepo opisuje skrivnost človeškega trpljenja.

V obeh karmeličanskih redovih, moški in ženski veji, se je v času sv. Janeza po Španiji razpasel posvetni duh. Vedno bolj so popuščali v prvotni strogosti. Ko je Janez kot mladenič stopil h karmeličanom, je sv. Terezija Velika ravno nastopila s temeljito reformo ženske redovne veje. Imela je razumljivo veliko težav, prestati je morala mnogo preganjanj in sramotenj. Celo tako daleč so se nekateri spozabili, da so jo obtožili čarovništva in bi kmalu prišla pred sodišče, kar v tistih časih za kaj takega ni bilo ravno težko doseči.

Janez je od svojega vstopa v samostan ostal zvest prvotni strogosti reda. Postal je duhovnik in zaslovel kot svet mož. Sveta Terezija ga je zato pregovorila, naj bi začel z reformo tudi v moški veji. Kakor je za ženski red ustanovila več novih samostanov, v kateri je uvedla vso strogost karmeličanskih pravil, tako je ustanovila tudi dva sa-

in velike skušnjave, obenem pa so se že začela proti njemu obrekovanja. Predvsem je naletel na nasprotovanja s pričetkom reforme reda, zlasti seveda pri posvetno usmerjenih sobratih. Očitali so mu, da dela proti redu in povzroča nemir ter seje razdor. Ker je sprejel predstojništvo enega novih reformiranih samostanov, so ga na redovnem zborovanju označili kot ubežnika iz reda, s tem pa tudi odpadnika od Cerkve. Kot takega so ga po tedanjih španskih zakonih odpeljali v ječo. V Toledu je dobil eno najstrašnejših jetniških celic. Devet mesecev je bila njegova dnevna hrana: kruh, mala riba in voda. Terezija Velika je z veliko težavo izposlovala njegovo rešitev.

Po vrnitvi iz ječe je postal predstojnik samostana v Granadi. Toda trpljenja še ni bilo konec, kajti njegovi nasprotniki niso mirovali. Po nekaj letih jim je uspelo, da je Janeza provincialni kapitelj znova obsodil. Moral je v drugi, manjši samostan, a še vedno so rovarili proti njemu. Očitali so mu velik greh in poleg tega začeli akcijo, naj bi ga kot kalilca miru vrgli iz reda. Posledice so kmalu prišle. Iz reda sicer ni bil vržen, moral pa je zapustiti samostan in tudi deželo. Peš je moral na dolgo pot, ki mu je povzročila težko bolezen v nogah. Ognjile so s^o mu od peta do kolena.

V Ubeda je bil predstojnik, ki je bil Janezov največji nasprotnik. Sprejel ga je sicer pod streho, a silno neprijazno. Od-

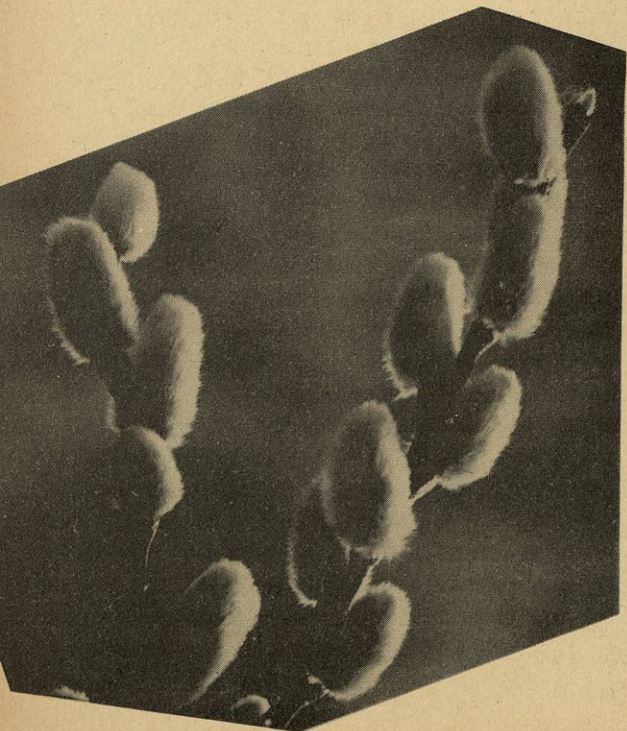
kazal mu je najslabšo celico in z njim iz dneva v dan nebratovsko postopal. Ko je ležal težko bolan v postelji, je bratom prepovedal postrežbo, prinašati mu je dal le malo hrane in same ostanke. Ko so ljudje o tem izvedeli, so Janezu pošiljali hrano v samostan. Predstojnik pa je ni pustil sprejeti, češ da ima bolnik vsega dovolj, kar potrebuje. Poleg tega je bil vsaki dan v Janezovi celici, kjer ga je žalil in zmerjal, da je redu v samo nesrečo in samostanu v breme...

Sv. Janez od Križa je v takem trpljenju preživel dolga tri leta. Vendar je bil v vsem preganjanju, sramotenju in zaničevanju ter še boleznih vedno vesel. Svoje nasprotnike je ljubil ter je bil do vseh skrajno prijazen in bratski. Svojemu trdosrčnemu predstojniku se je sleherni dan zahvaljeval za njegovo trdo postopanje, drugače pa je trpljenje molče sprejemal. Neprestano je bil zatopljen v križ Kristusov ter je bil Bogu iz srca hvaležen, da je prav njega spoznal za vrednega biti Gospodu v trpljenju vsaj malo podoben. Za tri stvari je prosil Boga vse življenje: 1. da bi mu noben dan ne minil brez kakega

trpljenja; 2. da bi ne umrl kot predstojnik; 3. da bi umrl v največjem ponižanju, sramoti in preziru od vseh.

Tretje prošnje mu Bog ni uslišal. Tri mesece pred smrtjo je obiskal samostan provincialni predstojnik, ki je zvedel o Janezovem trpljenju. Samostanskega predstojnika je pozval na odgovor in ga tudi pridobil, da je spoznal svojo veliko zmoto. Javno je prosil Janeza odpuščanja in odslej z njim vse drugače postopal. Svetnik pa ni dolgo užival bratske ljubezni. Po treh mesecih je sveto in vdano umrl, kakor je sveto in vdano živel. - - -

Mi navadni ljudje težko razumemo zgled sv. Janeza od Križa, učitelja Kristusove šole trpljenja. Kdo izmed nas bi molče in tako potrpežljivo brez pritožb prenašal krivice? In vendar, kaj mu danes ne zavidamo to njegovo trpljenje, s katerim si je zaslužil nebeško krono svetništva? Kaj ga ni večni in pravični Sodnik, križani Jezus Kristus, s častjo sprejel in ga poplačal? O, kako je tedaj trpinova duša zavriskala v večnem veselju!

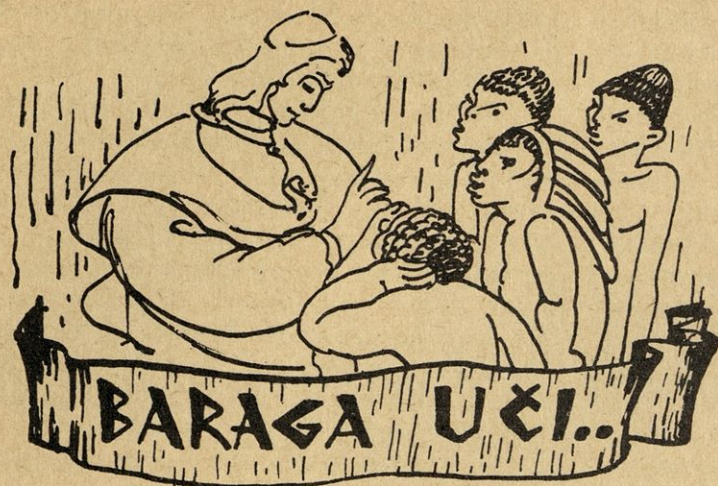
Mačice kraj Save

Da, lepo bi bilo to pomlad na vasi:
preorana zemlja, poleg šum potoka,
trudno stari mlin ob plitvi strugi stoka,
čreda ovc počiva na zeleni jasi.

Stopil bi do Save, poigral se z vali.
Vrbe že dišijo, mačice objemam,
prvi cvet pomladni k ustnicam prižemam -
obsedel bi srečen kraj valov na skali.

Mačice kraj Save, vrba kodroglava,
kdaj piščal urezal bom iz tvoje veje,
da z menoj zapela bo prešerna Sava?
Mačica se v soncu mi prav vdano smeje.

Marijan Jakopič

Priredil p. Odilo

Velika noč je tisti veseli dan, ko se spominjamo častitljivega vstajenja Kristusovega. Odrešeni smo in zato Ti, o Jezus, ves svet daje čast in hvalo. Tudi jaz se iz vsega srca veselim, o Zveličar, da Te grob ni obdržal, temveč si tretji dan častitljivo vstal iz njega.

Jezus je premagal smrt in je iz svoje lastne moči vstal od mrtvih. S tem je pokazal, da je več kot samo človek - da je Sin božji, ki si more zopet podeliti življenje, katerega je izgubil za naše odrešenje. Zdaj smo lahko popolnoma prepričani, da je nebeškemu Očetu dopadljiva žrtev, ki jo je Njegov Sin doprinesel na križu. Prepričani smo tudi, da nam je ves dolg odpuščen in se bo tudi nad nami izpolnila obljuba ter ne verujemo zastonj v vstajenje mesa.

Smrti se nam ni treba več bati, če bomo le živeli po božjih postavah. Kakor si Ti, o Jezus, premagal grob in smrt ter si vstal od mrtvih, tako boš enkrat obudil iz grobov tudi nas in boš naša telesa enako svojemu telesu poveljal. Ti si glava, mi smo udje, Ti si vinska trta, mi smo Tvoje mladike. S Teboj hočemo ostati vekomaj združeni, saj si sam pro-

sil nebeškega Očeta, da bi tam, kjer si Ti, bili tudi mi.

Kakšno veselo upanje se zbudi v vsakem krščanskem srcu na častitljivi praznik vstajenja Kristusovega! Po tem siromašnem, težavnem življenju nas čaka zmagoslavno vstajenje in večno življenje. Pogoj za to zmago je samo eden, pot do večnega življenja je samo eden!

Pogoj: Spolnuj zapovedi!

Pot: Kraljevi pot križa!

Skozi vihar velikega petka drži pot do vesele Aleluje!

Slomšek pa nam ve povedati za veliko noč tole:

Tukaj na svetu hudobija trenutno večkrat zmaguje. Dostikrat pravičnega z nedolžnimi solzami oblitega zaneso k pogrebu in krivični se nad njegovim premoženjem debelo smeje. Tudi križanemu Jezusu so se farizeji in pismarji posmehovali, radovala so se njihova srca nad njegovo smrtjo, ki so jo imeli za poraz. Velik kamen so zavalili na grob, zapečatili so ga in poleg groba so postavili stražo. Le na skrivnem so se Jezusovi prijatelji solzili.

Oj, kako žalostno bi bilo za vsakega pravičnega človeka, če bi bilo s smrtjo vsega konec. A poglejte čudo! Strahovit potres premakne skalo, zapečateni grobišče nedolžno umorjenega se razvali, stražarji od strahu popadajo na tla. Ko se zavedo, jo hitro poberejo v mesto Jezusovim sovražnikom povedat, kaj se je zgodilo. Jezus, premagalec groba, pa ves častit iz njega gre!

Zastonj Jezusovi sovražniki straže podkupijo z denarjem, naj se zlažejo: "Ko smo spali, so prišli Jezu-

sovi učenci in so Jezusovo truplo ukradli!" Kakšni Jezusovi učenci? Kako pa so jih videli, če so spali? Zastonj je Judom tajiti Jezusovo čudovito vstajenje, zakaj Jezus se je prikazal pobožnim ženam. S svojimi učenci je po vstajenju večkrat govoril; celo jedel in pil je z njimi in jih tako popolnoma prepričal, da zopet živi. Dvomljivec apostol Tomaž je celo rekel, da ne bo veroval, preden ne bo položil svoje roke v Jezusovo stran. In to je lahko kmalu storil ter ni mogel drugega reči, kakor: "Moj Gospod in moj Bog!" Verujem, trdno verujem, da si vstal od mrtvih!

Apostoli so potem javno, vpričo sovražnikov glasno oznanjevali, da je Mesija, ki so ga umorili, vstal iz groba. Po vsem svetu se razlega njih veseli glas in tudi nas še dandanes razveselijo besede svetega Pavla: "Vemo, komu verujemo. Ako Kristus ni od mrtvih vstal, je zastonj naše oznanjevanje in je prazna naša vera. Toda Kristus je od mrtvih vstal, prvina njih, ki so zaspali" (1. Kor 17-20).

Kako kratko je bilo krivično veselje Jezusovih sovražnikov! Niti cele tri dni ni trajalo. Kako dolgo pa se veselijo prijatelji Jezusovi Njegovoga vstajenja? Že skoraj dva tisoč let. Iz vsega srca se veselimo tudi mi, ki svojega Zveličarja srčno ljubimo. Saj nam je veselje pripravil ravno s tem, ko nam je obljubil, da bomo tudi mi vstali od mrtvih kot On. Saj je rekel tako jasno: "Jaz sem vstajenje in življenje; kdor v me veruje, bo živel, četudi boumrl" (Jan 11, 25). Zato pa pravi sveti Gregor: "Naš Zveličar je šel v smrt, da bi se mi smrti ne bali; in vstal je od mrtvih, da bi tako imeli

zaupanje; tudi mi bomo vstali!"

Smrt nam je torej le pot, vrata k ljubemu nebeškemu Očetu, k dragi nebeški Materi. Hladni grob nam je le postelja počitka po tolikem trpljenju. Trohnoba je le prenovljenje našega rahlega telesa za novo, večno življenje. Zato se vseje strohljivo telo, da bo vstalo nestrohljivo, kakor pravi sveti Pavel (Prim. 1 Kor 15, 43).

Kakor večerno sonce zahaja, tako navadno tudi jutranje vstaja: lepo jasno, ali v megle in oblake zakrito.

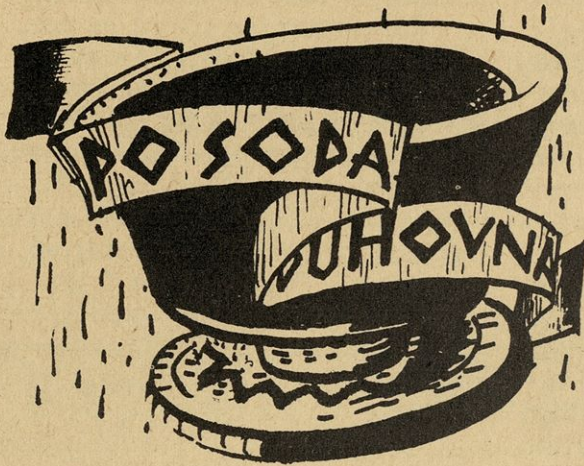
Ravno tako je z našim sedanjim življenjem in prihodnjim vstajenjem. Kadar se nam bo enkrat sonce tega sveta stemnilo - o, da bi se nam prihodnje jutro sodnega dne tudi tako lepo razsvetlilo, kakor ljubemu Jezusu in Njegovim prijateljem. Le tako bomo Njemu z vsemi angelskimi zbori večno Alelujo prepevali.

Zato pa ni bolj veselega časa, kot je velika noč, god vstajenja Kristusovega, ki je premagal smrt.

Trdno se zanesimo,
kar danes se učimo:
Zveličar je od smrti vstal,
grob tudi nas ne bo končal.

Aleluja!

Da se v tako visokem slavo-
spevu, kot so Marijine litanije, ime-
nuje Mati božja tudi "Posoda", se zdi
na prvi pogled nekam čudno, zlasti v
slovenskem jeziku. Razlagalci litanij
so pri teh treh nazivih o Mariji kot
"Posodi" v nemali zadregi, kako jih
razložiti, da bodo opevali tisto Mari-
jino slavo, kakor so si jo zamislili
sestavljanci. Vendar je gotovo, da je
tudi ta primera Marijina vzeta iz sve-
tega pisma. Tam najdemo zelo lepo
dvojno pojasnilo.

V svetem pismu stare kakor nove
zaveze se rabi beseda "posoda" po-
gosto v pomenu "človek". In to že po
besedah svetega pisma, kjer pripo-
veduje, kako je Bog ustvaril prvega
človeka. Narédil ga je iz ila in po-
tem vdihnil vanj dušo, ustvarjeno po
svoji podobi. Iz ila pa so vsi stari
narodi delali posode, kakor jih delajo
nekateri še danes. Zato čitamo po-
gosto, da primerjajo Boga lončar-
ju, ki dela iz ila posode.

Modri Sirah imenuje v knjigi sta-
re zaveze velikega duhovnika Onijo
"posodo iz čistega zlata in mnogimi
dragimi kamni".

V knjigah nove zaveze pa čitamo
v Apostolskih delih, da je Bog sam
imenoval svetega Pavla "svojo izvo-
ljeno posodo, ki naj ponese moje ime
med narode".

Sveti Pavel v svojih
pismih večkrat uporablja
ta izraz. Na primer:
"Če je Bog prenašal z
veliko potrpežljivostjo
posode jeze, to je hu-
dobne, je razodel svojo
slavo nasproti posodam
usmiljenja, to je do-
brim." In drugje: "Ali
nima lončar oblasti nad
glino, da iz iste snovi
naredi posode, kakršne
sam hoče?"

Ko sveti Hilarij raz-
laga priliko o devicah, ki
so z lučkami čakale že-
nina, primerja posode, v katerih so
modre device prinesle s seboj olja,
človeškemu telesu, v katerem mo-
ramo vedno nositi s seboj olje čiste
vesti.

Po tej razlagi besede "posoda" v
našem nazivu opevamo torej Marijino
vzvišenost, njeno čast in slavo kot
čudovitemu človeškemu bitju. Bila je
sicer popolni človek, kakor smo mi,
razen greha. Prav zaradi te predno-
sti pa je bilo njeno telo "Posoda du-
hovna". Bilo je tako poduhovljeno, da
je vse, kar je bilo v njem človeškega,
izginilo popolnoma v Marijino duhov-
nost, bilo je vse božje in le za Boga.
Vse njene telesne naravne lastnosti
in zmožnosti, ki so pri nas navadnih
ljudih človeške in samo človeške, so
bile pri Mariji vse duhovne in samo
duhovne. Uporabljala jih je samo za
Boga, samo za vzvišene namene svoje
božje službe in dokazom ljubezni do
Boga. Bila je na zunaj človeško bitje,
v resnici pa je bilo tudi njeno telo
tako božje kot njena duša.

Z nazivom "Posoda duhovna" bi
torej opevali Marijo kot poduhovlje-
nega človeka. In tako je tudi moralo
biti njeno deviško telo, da je bilo res
vredno sprejeti Zveličarja sveta in
biti ob smrti vzeto v nebo.

Vendar bi sklepali, da sestavljal-
ci litanij niso vzeli naziva po tem poj-

movanju besede "posoda", temveč so Marijo hoteli z njo le primerjati z njeno predpodobo v jeruzalemskem templju. Naziv nas popelje v temeljski prostor, ki so ga Judje imenovali "najsvetejše". Tam je bival Bog. Njegovo prisotnost je označeval bel oblak med kerubima nad skrinjo zaveze. V skrinji zaveze pa je bila shranjena zlata posoda z mano, s katero je hranil Gospod Izraelce na poti skozi puščavo. Zmanjkalo jim je hrane in Bog jim je poskrbel drugo: vsaki dan je padala izpod neba mana, ki jih je ohranjala pri življenju in jim dajala moči za trudapolno potovanje.

Kaj ni Marija taka zlata posoda nove zaveze, z "nebeško mano", s "kruhom iz nebes" - s hrano, s katero nas hrani duhovno Gospod Jezus? Le s to nebeško hrano - presvetim Rešnjim Telesom, si moremo ohraniti svoje dušno zdravje - božjo milost; le tu dobivamo moči, da moremo na težavnem potu skozi puščavo življenja vztrajati v milosti božji. Devet mesecev je nosila Marija to "Nebeško mano" pod svojim srcem. Kraljico presvetega Rešnjega Telesa tako radi imenujejo Marijini častilci svojo nebeško Mater. In po pravici. Kaj se ne prejme ravno ob Marijinih praznikih, v Marijinih romarskih cerkvah in njej v čast največ obhajil? V Lurdu se zgodi največ Marijinih čudežev med procesijo s presv. Rešnjim Telesom, ko duhovnik z monštranco blagoslavlja bolnike.

Je pa še tretja razlaga našega litanjskega naziva, ki je bolj za vernike na splošno, bi rekel. Ubogi ljudje le preradi in prevečkrat častimo nebeško Mater zgolj iz telesnih ozirov: zatekamo se k njej v svojih telesnih težavah in trpljenju, prosimo jo le bolj pomoči za svoje telesno življenje. Kako malo pa jo prosimo duhovnih dobrot in milosti! In vendar mora biti in je Marija za nas "Posoda duhovna", iz katere naj bi zajemali predvsem du-

hovnost, milosti, pomoč v dušnem življenju, varstvo in pomoč pri zveličanju svoje duše. Marijino češčenje nas mora voditi "po Mariji k Jezusu". Le za te duhovne milosti imamo zagotovilo, "da še nikdar ni bilo slišati, da bi Marija koga zapustila, ki se je k njej zatekel". Nimamo pa tega zagotovila za telesne prošnje, saj morda križajo božje načrte. Tolikokrat prosijo verniki Marijo za telesno zdravje, pa niso uslišani. To naj nas uči, da je naše češčenje Mater božje le preveč zunanje. Glavni namen mora biti pri njem duhovnost, saj je Marija "Posoda duhovna".

Iz življenja pobožnega Tomaža Kempčana, pisatelja "Hoje za Kristusom", se pripoveduje, da je imel v mladosti čudne sanje. Videi je Marijo priti v šolsko sobo. Obložena je bila z raznimi darovi, katere je začela deliti med učence. Ko je prišla

do njega in je Tomaž že stegnil roko, da bi sprejel dar, ga je Marija resno pogledala. "Ne, Tomaž, ti me častiš samo na zunaj. Ti mojega daru nisi vreden..." mu je dejala. Te sanje so naredile iz lahkomišljenega mladeniča resnega, vernega moža in velikega pravega častilca Matere božje.

Ko bi bili mi na Tomaževem mestu v šoli, kaj bi ne slišali iz Marijinih ust istih besed?

Če sledimo razvoju Marijinega češčenja v Cerkvi, če opazujemo način praznovanja njenih praznikov in premišljujemo besedilo Marijinih pobožnosti, bomo zasledili pravo pot. In tudi Marija sama je v vseh svojih

prikazovanjih dokazala, da je njeno pravo češčenje duhovno, v posnemanju njenih čednosti. Prav vse češčenje ima namen privesti nas k Mariji - Posodi duhovni, da iz nje zajemamo čim več duhovnih koristi. Z Marijinim češčenjem naj svete duše postanejo še svetejše, pobožne še pobožnejše, mlačne goreče, grešne pa naj se vrnejo k Bogu. Tudi za Marijino češčenje velja: iskati je treba najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo nam bo narvrženo...

To pa je tudi tisto, kar hočemo z nazivom "Posoda duhovna" povedati sebi in se pri tem navdušiti za pravo in največ vredno češčenje Marijino.

P. Miršek

Teta Tona

Franjo
Mihelič

Na mojo pokojno teto Tono me veže poseben spomin. Naj vam ga opišem!

Teta Tona je imela malo posestvo v vasi Z. pri Lj. Prejemala je tudi pokojnino po svojem možu, ki je bil železničar. Ko je ostarela, je svoje malo posestvo izročila sinu, ki se je poročil z bogato gruntarsko hčerjo.

Prva leta so bili vsi zadovoljni. Naenkrat pa je teti "mlada" začela presedati in začel se je razdor. Prišlo je tako daleč, da je tetu svojega sina začela tožariti na sodniji zaradi prevžitka. Menda je bilo sedem tožb, ena za drugo. Sodniki pa so videli, da je tetu Tona le bolj sitna, kakor pa po-

trebna pravice. Zato so razpisali zadnjo razpravo.

Ker se je tetu bala, da bo to poslednjo sodbo tudi izgubila, me je poklicala k sebi. Takrat sem imel službo, ki je tudi imela opravka s paragrafi.

Prišel sem k teti na obisk. Na dolgo in široko mi je pripovedovala o svojih tožbah. Nazadnje že skoraj nisem vedel, kje je glava in kje je njih rep. Vse skupaj se mi je zdelo že neumno. Kako neki bi dal tetu nauk, naj se vendar že enkrat pobota z dobrim sinom.

Spomnil sem se, da hodi tetu Tona vsak dan k sveti maši. Zato sem zagrabil pogovor s te strani.

"Tetu, slišal sem, da hodite vsak dan k maši. Ali je res?"

"O, res je, res! Če le ni pregrdo vreme, pa grem. - Čemu pa me to vprašuješ?"

"Zato, ker bi vam rad nekaj povedal. Samo bojim se, da boste jezni name."

"Prav nič ne bom jezna! Kar povej, je sama silila vame."

"Veste, teta, to ni lepo, ker se vsak dan pri maši Bogu lažete."

"Kaj? Kako to misliš?" je že kipela v njej jeza, ki pa jo je še dušila.

"Ali ne molite pri maši očenašev?" sem jo vprašal dalje.

"Seveda jih, ko iz knjige ne vidim brati."

"Vidite, teta, to je tisto. Vsak dan molite v očenašu: ... Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom ... Vi pa še lastnemu sinu nočete ..."

"Ti kanalja, boš mene učil!" je vzrojila nad mano, da je vsa hiša odmevala. "Kdo pa te je najel, da mi boš pridige držal? Kar poberi se, smrkavec, pa da mi nikoli več ne prestopiš praga!"

Odšel sem in res nisem tete več videl.

S sinom se je pa teta Tona le pobotala. In ko je bila na smrtni postelji, je sinu naročila, naj mi pove, da mi je vse odpustila. Ne dovoli pa mi, da bi šel za njenim pogrebom. In tako je bilo. Teto so pokopali ne da bi jaz kaj vedel. - - -

Sprva se nisem dosti menil za tetino jezo in polagoma sem tudi spomin na nje zadnji pogovor zabrisal. Zdaj pa, ko smo v letih vojne toliko pretrpeli in tudi v teh letih po vojni vidiš nadaljevanje borbe dveh svetov - za Boga in proti Njemu... zdaj pa se tete večkrat spominjam. Pri tem vidim, da je okrog mene precej takih "tet Ton".

V življenju srečujem mnogo katoličanov, ki hodijo redno k maši in zakramentom, so naroceni na verske liste ter žive lepo. A skregani so s to prošnjo v očenašu, kakor je bila moja teta Tona. Ko bi se ljudje samo teh besed držali, ki nas jih je učil Odrešnik - čez noč bi bilo vsega gorja na svetu konec. Ali ni res tako?

Zato pa, dragi moj, dajva se vsaj midva potruditi, da ne bova sprta s prošnjo v očenašu. Raje živiva po njej, saj nas tako lepo uči: Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!

ZA DENAR...

... lahko kupiš pleve, toda le težko klenega zrnja.

Za denar si lahko dobiš hrano, toda ne apetita.

Za denar kupiš zdravila, toda ne zdravja.

Za denar dobiš razposajeno družbo, toda ne prijateljev.

Za denar si lahko najameš služabnike, a s tem še nisi kupil njihove zvestobe.

Za denar si lahko preskrbiš vesele dni, toda ne miru in sreče.

Denar torej ni vse na svetu. Je sicer potreben za marsikaj, toda nikdar in pod nobenim pogojem ne sme biti naš cilj!

MESEČNI NAMEN MOLITVE

Za vse škofe in njih nadpastirsko delo

VITEZ NAŠE

LJUBE GOSPE

Leo E.
Lovasik
* 1921.
† 1943.

Prevedel
p. Odilo
O.F.M.

Nekje blizu doma je bila v ponedeljek dne 30. avgusta Leonova mati na duhovnih vajah. To jutro je prejela sveto obhajilo za svojega sina-vojaka, kakor navadno. In ko je prišel Jezus v njeno srce, je opravila molitev, ki jo je po fantovi želji zanj molila sleherni dan. Molitev je bila okusno tiskana v zlozljivi podobici, na kateri je bila Leonova fotografija.

“O Marija, Kraljica nebes, spomni se hrepenenja, s katerim si čakala prihoda Zveličarjevega in sijaja veselja, ko si držala v naročju svojega Sina na ono prvo sveto božično noč! Spomni se tudi sreče, ki si je bila deležna, ko je otrok Jezus naslonil svojo glavico na tvoje materinsko srce. Spomni se, kako prijetno ti je bilo, ko si Ga nežno in varno ljubkovala v svojem naročju! Spomni se, Marija, kako je mali Jezus lovil pomen vsake besede ljubezni, ki je prišla preko tvojih čudovitih ustnic!

Sveta Marija, Mati božja! Pri tvojih sedmerih žalostih, pri veselih, žalostnih in častitljivih skrivnostih tvojega presvetega in premogočnega rožnega venca te prosim: Kraljica

nebes in zemlje in Kraljica miru, varuj mojega fanta in prosi zanj ter mu stoj ob strani v boju! Spomni se na svojega “Fantička”: ko je dorastel in se razvil v mladeniča, je poslušal glas svojega Očeta in je zapustil tebe, svojo ljubljeno Mater. O moja preljuba Mati! Če bo moj fnat poklican, da doprinese največjo žrtev - izprosi mu pri svojem Sinu milost svete in srečne smrti!

Tvoje materinsko oko naj čuje vedno in čuva mojega fanta, naj že bo kjer koli! O, da bi ti vedno našla v njem tako ponižnost in čistost, da bo draga tvojemu srcu! In kadar bi njegova volja slabela v boju zoper moči hudobije, tedaj naredi, da bo hitro zagrabil tvojo roko. Saj je tvoja roka dovolj močna, da mu pomaga, da ga brani, reši in blagoslovi ter ga varno pripelje domov k svojim dragim. Amen.”

Večer tega dne je Leonova mati stala v kapeli pred podobo Brezmadežne. Skupno z drugimi materami, ki so opravljale duhovne vaje, je pe-

Ti pomagaj, o Marija,
našim fantom v vojski tam,
naj bo zvesta tovaršija
s Tabo jim in z Jezusom.
Mati, hiti na pomoč,
varuj fante dan in noč!

Predno je Leonova mati na večer

onega dne legla k počitku, je prebrala še eno izmed pesmi, ki ji jo je poslal sin-vojak. Najraje jo je imela izmed vseh. Nikoli ni bila pesem tako primerna, kakor ta trenutek.

Vedno vesel si, zdrav si in mlad,
kot orel ponosen, ki z gnezda zleti,
saj ljubiš veter in ljubiš pomlad:
poskusi zdaj, fant, svoje mlade moči!

Nisem ti rekla: Ostani doma!
Predobro poznam te: v višine želiš...
Pojdi - ne branim ti - v varstvu Boga,
četuši z odhodom me v solzah pustiš!

Ko je ta dobra mati večer onega dne zaspala, ji niti v sanjah ni prišlo na misel, da je njen dragi fant mrtev.

Dne 4. septembra zvečer je Lovasikova družina prišla zopet na obisk v Girard, kjer jo je razveselila nepozabna prireditev v čast naši ljubi Gospe - Kraljici neba. Zapel je telefon: domači poštni urad je naznanil, da imajo Lovasikovi brzozjav, ki ga pošilja vojaška oblast. Novica je bila kakor oster meč v srca vseh, ki so Leona tako iskreno ljubili. Takoj so vsi zaslutili, da se je zgodilo nekaj hudega. Nihče ni upal začeti pogovora o stvari: izgovorjene so bile le besede zaupanja v previdnost božjo

in vdanosti v voljo Najvišjega. Solza pa je bilo prelitih toliko, da so osušile oči. Bridka žalost je zajela vse člane družine, ki jih je Gospod zbral za ta dan proč od doma, da bi skupno lažje prenesli udarec.

Omenjeni brzozjav je došel naslednje jutro. Leonov brat duhovnik je stopil k vratom, da ga je sprejel. Srce mu je naglo utripalo, ko je odpiral kuverto. Ves je bil skrušen, ko je oko obstalo na strašni besedici: Mrtev... Čutil je v vsej resničnosti bol strtega srca in iz duše se je dvignila molitev, goreča kot še nikoli poprej: "Tvoja volja se zgodi!" Prosil je Boga pomoči, da bi strašno novico mogel materi prav povedati. Molil je za pogum, da bi mati ta udarec junško prenesla.

Duhovnikova mati in sestra sta sedeli v govorilnici. Mati je imela svoje oči uprte v podobo, ki je visela na nasprotni steni. Bila je podoba brezmadežne Matere božje.

Sin duhovnik je videl, kako je mati premikala ustnice: kot bi hotela z gorečo molitvijo prenesti bolečine svojega strtega srca na srce žalostne Matere božje, s sedmerimi meči bolečin prebodeno. Trenutek je bil pripraven. Sin je sedel poleg matere. Ko mu je pogledala v oči s tolikim ne-

V senci križev
in v družbi junakov
počiva "naš Leon"...
/Brookwood Cemetery,
Anglija /

popisnim mirom in pogumom, je nehote pomislil na Marijo pod križem. Mati je čakala, da bo spregovoril. A besede so mu zastale v grlu. Končno mu je sama pomagala z odločnim vprašanjem: "Ali je mrtev?" Duhovnik ni odgovoril, a mati je razumela njegov žalostni pogled; razumela je, česar ni bilo mogoče povedati. Potem se je mirno obrnila k Marijini podobi na steni in dvignila k njej svoje roke. Njene oči so se zameglile v vročih solzah, njene ustnice pa so začele šepetati najlepšo molitev, kar jih je sin - duhovnik kdajkoli slišal v življenju:

"O, ljuba, preblažena Mati! Vse svoje sinove sem ti posvetila in si njihova Mati... Mati, sprejmi ga! Vzemi mojega ljubega fanta, mojega Leona!..."

ODLIKOVANJE
vojnih letalskih sil Zdr. držav
Tehnični narednik
Leon E. Lovasik,
ki je dal svoje življenje
v izvrševanju svoje dolžnosti
dne 30. avgusta 1943.

Živel je, da je nosil orožje za svojo domovino. Umril je, da je ohranil njeno čast. Bil je vojak, ki je poznal vojaške dolžnosti. Njegova žrtev bo pomagala vzdrževati plamen na bakli, ki prižiga naša življenja, da bodo milijoni še nerojenih vedeli, koliko je vredna svoboda. In mi, ki se mu klanjamo in cenimo njegov spomin, v slovesnem ponosu ponovno posvečamo sebe natančnemu izpolnjevanju dolžnosti, za katero je on položil svoje življenje na oltar človeške svobode.

H.H. Arnold
General U.S. vojske,
poveljnik vojnih zračnih sil

KONEC

Poznati moramo Boga, a poznati moramo tudi sebe. Spoznanje božje je ogledalo. Pogledamo vanj in vidimo božje bogastvo - obenem pa svoje veliko uboštvo.

Spoznanje sebe nam mora biti steza do pravega duhovnega življenja. Kajti temeljno pravilo duhovnega življenja se glasi: Spoznaj sam sebe! Pravilen in koristen sklep iz tega je napravil sveti oče Frančišek Asiški, ko je dejal: "Kar sem v očeh božjih, samo to sem in samo toliko veljam: nič več in nič manj!..."

Na veliki petek pred dvajsetimi leti je klečal pred spovednikom Karel Rochard, francoski pisatelj in dolgoletni ravnatelj pariškega gledališča. Že dolgih štirideset let ni bil pri spovedi. Mnogo naporov ga je stalo, preden je premagal svoj napuh, pokleknil pred božjega namestnika in se obtožil svojih grehov. Dolgi dve leti se je boril sam s seboj. Z nobenim duhovnikom ni o tem govoril, le ob branju svetega pisma je našel pot vrnitve k Bogu. Toda težko mu je bilo storiti še zadnji korak in začeti z rednim prejemanjem svetih zakramentov. Spoved na veliki petek ga je vsega prerodila. Od veselja so njegove oči zalile solze. Ves srečen je prejel velikonočno obhajilo in bil odslej novi človek. Kristusovo vstajenje je bilo tudi zanj vstajenje. - - -

Koliko sličnih duš živi med nami. Nekateri so zakopani v svoje grehe in slabosti, druge tlači k tlom mlačnost in versko polovičarstvo. Bog pa vse nenehno dramí, budi in vabi s svojo milostjo. Te milosti pa so večje ali manjše, kakor pač več ali manj molimo. Papež Pij XII. pravi: "Strašna skrivnost, ki je nikdar dovolj ne premislimo, je, da zavisí rešitev mnogih od molitve in prostovoljnih odpovedí udov skrivnostnega telesa Kristusovega, od pomoči pastirjev in črede."

Da bi torej vsi, ki so padli, zopet vstali; da bi se vsi, ki spijo, zbudili; da bi se naša domovina versko osvobodila in po osvoboditvi resnično prenovila... za to bomo prosili te dni trpečega in vstalega Zveličarja.

○

**Skozi viharje
gre moja pot...**

Dne 24. januarja 1952. - "Lu-ton-fu! Šen-fu!..." je Rezika vsa rdeča pritekla iz sestrške hiše k meni. Delal sem v kuhinji, saj sem bil poleg drugega tudi kuhar naše misijonske družine.

"Kaj si vodo že zavrel? Jo bom vzela s seboj." Potem se je nagnila k meni in tiše pristavila: "Pa hitro pridi, on že čaka. Tudi jaz sem že pripravljena..." Izginila je z vodo skozi vrata.

Odpravil sem se proti svoji sobi. Veselega srca sem gledal skozi okno za dekletom, ki se je tako navezalo na misijon in mu bilo že dve leti na kliniki v veliko pomoč kljub največjim težavam. Rdeči bi si jo radi osvojili za svoje borbe proti

Izgnani kitajski misijonar p. Rudolf Pifko OFM nam je zadnjič opisal dnevno se ponavljajoči dogodek s kozami, ki so bile stalen in nepoklican gost misijonskega vrta. Prikazal nam je, kakšen zasmeh so želi misijonarji za svoje težko delo. Danes pa nam bo opisal, kako je kljub prepovedi in nadzorstvu komunistov skrivaj še vedno opravljal duhovniško službo.

Rochesterska škofija v državi New York je začela petinpolmilijsko akcijo za gradnjo štirih novih visokih šol, ki bodo lahko sprejele 3.300 študentov. Kampanja je že lani dosegla vsoto 3.045.000 dolarjev. To je dar rochesterskih vnetih katoličanov škofu Jamesu E. Kearneyu ob priliki njegove dvajsete obletnice škofovskega posvečenja.

Kaj vse zmorejo dobri ameriški katoličani! Seveda jih pri tem država prav nič ne ovira. Zadnjič me je vprašal neki Amerikanec, zakaj jugoslovanski katoličani ne napravijo kakih zbirk v od pomoč od vojne prizadetim cerkvam in njih pastirjem. Ljudje svobodnega sveta pač ne morejo razumeti, kaj se pravi "verska svoboda", v kateri si lahko kaznovan zaradi svojega daru v pušico...

Največji grški državnik Perikles (490-492 pred Kristusom) je

nam ter za ustanovitev narodne cerkve. Kolikokrat je s prijateljico Mari na zborovanjih javno razkrila njihove laži in klevete, večkrat z neprijetnimi posledicami. Zadnji čas ji groze, da jo bodo mobilizirali v rdečo vojsko, zato pa se bo danes kar na hitro poročila. Prav iz tega vzroka me je prišla klicat.

"Lu-šen-fu, si že pripravil zajtrk?" sta me ogovorili Mari in Louise, čim sem prišel iz sobe. "Rezika se danes ženi, hm. Nam bo še vedno hodila pomagat?" sta bili radovedni.

"Ne vem, bomo še videli," sem bil bolj kratek.

"Kdo bo sprejel njeno delo v ambulanti, če je ne bo več? Mari?" je spraševala Louise. Mariji pa so se zaiskrile oči. Dekle se je vedno balo, da ima "zdravnik" druge rajši za delo. Ni pa vedelo, kako mirno sem ji vsako delo zaupal. Ta naša dekleta! Težko bi brez njihove pomoči.

S hitrimi koraki sem se odpravil proti našemu zdravniškemu oddelku. Tu je že precej časa lepo polje dela. Očitno čutim božjo pomoč, saj se nisem nikoli po šolah učil zdravilstva. In med bolniki so vedno tudi "bolniki", ki drugače ne bi mogli nikdar več k nam, najmanj k spovedi ali svetemu obhajilu...

Rezi je že pridno pripravljala vse potrebno za sprejemanje bolnikov. Zdravila so bila razpostavljena po mizi, noži po mestu, voda pripravljena. Toda danes bo ona sama prva "bolnica".

"Šen-fu, morda so zavohali, da se mislim tudi cerkveno poročiti. Trije so na straži. Če ne boš hiter, bodo preprečili poroko..." je bila v skrbeh.

V tem je prišel iz sosednje sobe izvoljenec. Moral sem takoj pričeti.

"Si zadnjič vse razumel, prijatelj? Imaš morda še kaka vprašanja? In ko bodo prišle težave, da bosta gotovo ostala dobra in drug drugemu iz srca zvesta! Katoličani ne poznamo ločitve zakona: zakon je zveza za vse življenje. In otroke vzgojita za dobre katoličane! Ti pa glej, da svoji ženki ne boš delal težav pri izpolnjevanju krščanskih dolžnosti. Upam tudi, da boš skoraj tudi sam sprejel sveti krst," sem govoril in se oblačil. V duhovniško obleko in štolo? Kaj še! V zdravniško haljo. Koliko porok sem opravil mimogrede na kliniki.

"Upam, da do krsta ne bo dolgo, šen-fu. Saj veš, da znam že precej krščanskega nauka in da

sleherni dan molim za milost razsvetljenja," mi je fant odgovoril.

Mari je z namigom prekinila naš pogovor. Skrb smo ji brali iz obraza. Okrenil sem se in videl, da je v sobo stopil odpadnik Miha.

"Kaj pa ti tukaj?" je hotel začeti pogovor z ženinom, ki pa se ni zmenil zanj. Tudi jaz se nisem, ampak sem začel mirno brskati med operacijskimi noži in obvezami. Miha je nekaj časa v zadregi stal sredi sobe, potem je izginil skozi vrata. Toda pred vrati je obstal. Gotovo je koval načrte, kako bi razkril našo namero, saj druge dni je bil ta čas že v šoli. Toda tudi mi smo imeli načrte in Bog nam je pomagal. Nekdo je poklical Miha in čim se je za trenutek oddaljil, sem hotel izrabiti dragoceni čas.

"Mari, za pričo boš, pridi bliže! Saj je bila tudi Rezi tebi za pričo, ne?"

Marija je skočila k nam in pričeli smo.

"Rezi, daj roko fantu! Ali ga vzameš za svojega pravega moža? Hočeš?" sem vprašal.

"Hočem!" je odgovorila in rdečica ji je oblila zdravi obraz.

"In ti," sem se obrnil k fantu, "ali resno hočeš Rezi za svojo življenjsko družico?"

"Kaj še vprašuješ, šen-fu? Hočem jo!" je preprosto odgovoril.

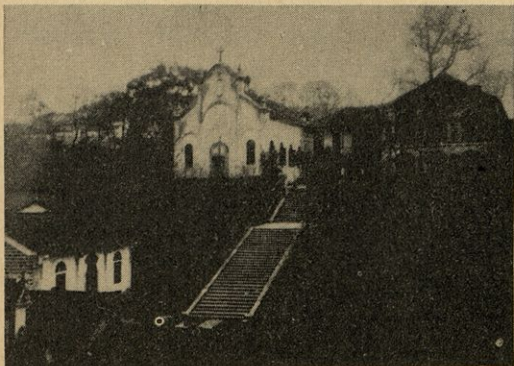
Blagoslovil sem njuno zvezo, nato smo se vsi štirje zasmejali. Rezi je bila od veselja vsa iz sebe. Saj ni vedela, ali naj bi najprej objela svojega možička, ali naj bi se prej zahvalila meni. A bila je prepozna za oboje, kajti med vrati se je prikazala "diakonisa", kot smo nazivali odpadlo učiteljico Terezijo. Ženina je klicala na odgovor, kaj dela tukaj. On pa se je obrnil k nam, nas pozdravil in odšel mimo nje, kot bi se ne zgodilo nič posebnega. Tudi nevesta je kmalu izginila. Komisarja Terezija pa se je glasno hudovala nad ne-

ležal na smrtni postelji. Zdelo se je, da spi. Prijatelji okrog njega so se začeli pomenkovati med seboj in so hvalili njegova dela in zasluge. Perikles pa je vse slišal, se trudno dvignil na ležišču in z resnim glasom dejal: "Hvalite me zaradi stvari, ki bi se lahko posrečile tudi drugemu. Ne poveste pa največjega in najlepšega, kar sem storil: Ni Atenca, ki bi mogel biti žalosten po moji krivdi!..."

Kaj bomo mogli na smrtni postelji reči tudi mi isto kot ta pogan?

Madžarski nadškof Jožef Groesz, ki so ga komunisti leta 1951. obsodili na petnajstletno težko ječo, je dobil hud srčni napad in so ga iz kaznilnice prepeljali v bolnišnico. Kakor izgleda, 65-letni nadškof ne bo dolgo zdržal krutosti komunističnih zaporov.

Norveška vlada je ponovno pritisnila na parlament, naj prekliče zakon, ki prepoveduje jezuitom delovati v deželi. Sedanja norveška ustava je bila sestavljena na konvenciji v Eidsvoldu leta 1814. Druga točka pravi: "Jezuiti in drugi meniški redovi v državi niso dovoljeni in tudi Judom je vstop v državo najstrožje prepovedan." Leta 1851. so preklicali prepoved za Jude in leta 1897. so tu-

"Katedrala" in škofijska "palača" prefekture Yungchow /mesto Lingling/, kjer se odigravajo naši dogodki

di "druge meniške re-dove" črtali iz zakona. Prepoved za jezuite pa še velja, bo pa verjetno padla. Za to je treba dvetretjinsko večino v parlamentu.

Na Norveškem je le 4.000 katoličanov od 3.156.950 prebivalcev.

Naš prezident Eisenhower je izrazil veselje nad imenovanjem novega ameriškega kardinala, Jamesa Francisa McIntyre-a. Predsedniku komiteja za kardinalov sprejem po vrnitvi iz Rima v Los Angeles je poslal sledeči telegram: "Zelo sem vesel, da ste me obvestili o načrtih za čim slovesnejši sprejem novega kardinala Josepha F. McIntyre-a ob njegovem povratku iz Rima. Zavedam se vašega veselja in ponosa, ki napolnjuje vse ameriške katoličane ob njegovem imenovanju v sveti ko-

MESEČNI
MISIJSKI
NAMEN:

**Za katehiste
v misijonih**

olikanostjo ljudi in stresala svojo jezo nad bolniki, ki so že prihajali v naš dispanzer. Kakih dvajset jih je že čakalo, četudi še ni bila osma ura.

"Nihče nepoklicanih ni videl poroke," sem se smejal sam pri sebi. Ko sta prišli na delo naši sestri, sem jima povedal veselo novico. V mislih sem srečni mladi par spremil na dom, kjer so se že začele svetne poročne svečanosti. Seveda nihče ni vedel, da sta se pred slavljem poročila cerkveno. Pokanje petard in cvileča muzika je donela prav do nas. "Prenos neveste! Naj greva gledat?" sta šepetali naši pomočnici in že skočili k vratom.

"Hej," sem ju za šalo zadržal, "kaj me bosta pustili samega pri delu? - No, pa se kmalu vrnita! Sicer boš pa ti, Louise, tudi kmalu sedela v nosilnici, a?"

Naša Lojzka je zardela do ušes. Nato sta se obe zasmejali in odhiteli na cesto. A kmalu sta bili zopet v ambulanti.

Jaz pa sem si medtem umil roke in tudi že sprejel nekaj bolnikov. Kitajska mati je prinesla štiriletnega fantička s strašnim izrastkom na vratu in še večjim pod pazduho. Ljudje so povsod enaki: do zadnjega čakajo, potem se pa muči! Sestra je pripravila instrumente, zmolil sem zdravamarijo in priporočil svoje delo Mariji. "Zdaj pa - zareza z nožem... Fantiček je zajokal. Dva čevlja daleč je brizgnil gnoj. Sestra mu je izmila rano, nato sem mu jo obvezal in fant se je potolažil. Mati se mi je srečna zahvaljevala, jaz pa sem že pripravljajl nož za neko bolnico. Nato sem dal injekcijo možu s hudo mrzlico, žlico domačega zdravila fantu s krči v želodcu... in tako je šlo dalje.

"Šen-fu, mož čaka nate," mi je prišla povedat Mari. Razumel sem in se takoj odpravil v kot druge sobe. Tam sem že pred meseci napravil pregrado in kot je dobil naslov: Oddelek za trebušne bolezni. Pri tem sem imel seveda tudi svoj namen. Rdeči so bili tolikokrat v naši ambulanti, pa niso nikoli zasledili, da je ta pregrajeni kot tudi - spovednica in obhajilna miza, krstni kamen in poročni oltar, da, tudi birmal sem že v njem... Koliko duš je že okrepljenih odšlo iz našega "oddelka za trebušne bolezni".

Moža, ki me je čakal, sem poznal. Iz daljne misijonske postaje je prišel in takoj sva pričela. Opravil je pobožno sveto spoved. "...Jaz te odvežem..." sem šepetal nad njim. Nato sem mu

Eden izmed pacientov

prinesel še sveto obhajilo. Srečni človek! V tem času preganjanja je mogel prejeti njega, ki je naša moč in naš mir.

Marija je prinesla šprico. Opozoriti me je hotela, naj hitro končam, ker se je vходу približal eden stražarjev. Zato sem jo glasno poprosil

za upognjeno pinceto in prinesla mi jo je. Potem sva prišla z možem izza pregrade. "Bo že bolje, le nič ne skrbi! Samo rane nikar ne odpiraj, da se ne prisadi!" sem mu glasno naročal. Nihče od vojakov pred hišo ni mislil, da sem izvrševal takorekoč pred njihovim nosom strogo zabranjeno duhovniško službo...

Potem sem imel zopet prave bolnike na vrsti. Mož s hudim prisadom na roki se je vrnil in se mi zahvaljeval za srečno izboljšanje. "Nič več ne boli in sem vso noč dobro spal, šen-fu. Tvoja zdravila so odlična," je radostno zrl vame. Zahvalil sem se Bogu, da je šlo vse po sreči. Včeraj sem obupaval, a s prošnjo za božjo pomoč vseeno poskusil in uspel.

"O, kaj pa si ti delal?" sem se skoraj ustrašil novega bolnika. Veliko luknjo je imel v kolku in gnoj je kar lil iz nje, ko sem odstranil umazane cunje... In tako je šlo dalje, kakor že dolge mesece sleherni dan.

Ob meni je stala žena z otrokom v naročju. Mignila mi je in odpeljal sem jo v pregrajeni oddelek. Prinesla nam je vžigalice, nekaj naročenih zdravil, malo soli, kos prekajene kokoši...

"Poglej no, koliko dobrot! Bog ti povrni zanje! Srečo si imela, da te ni nihče dobil," sem jo ginjen blagoslovil.

"Bila sem v velikem strahu, šen-fu, a Bog je pomagal. V plenice sem povila vse to. Ko me je straža spraševala, kaj mi je, sem ječala, se držala za trebuh in hitela dalje," mi je pravila.

Ko bi nam ljudje, celo pogani, toliko ne pomagali, bi ne mogli vzdržati. Njihove žrtve pa nas dvigajo, da vztrajamo, dokler se da.

Dalje!

legij. Njegovo duhovno vodstvo je vedno dvigalo in krepilo ter navduševalo vse znane voditelje našega Zapada. Zelo rad bi bil z vami ob njegovem sprejemu, toda zaposlenostmi ne dopušča. Izrazite, mu, prosim, ob tej priliki tudi moje odkrite srčne čestitke in želje. - Prezident"

Nad 6.500 vodilnih oseb je počastilo kardinala ob njegovem ustoličenju dne 22. januarja. Častna policijska straža ga je spremljala od letališča do stolnice, kjer ga je v imenu ljudstva pozdravil državni sodnik Thomas P. White.

Žal ne moremo poročati, da je Tito poslal pozdravni telegram našemu kardinalu Stepincu in ga s častno stražo pospremil v zagrebško katedralo. Pač drugače razume "svobodo vere" in ima drugo "demokracijo"...

Katoličani nadškofije v Kölnu v Nemčiji so zbrali tri milijone mark (700.000 dolarjev) za begunce iz Vzhodne Nemčije. To je največja vsota, kar so jo v tej škofiji doslej zbrali pri eni sami kolekti. Akcijo je začel kardinal Frings in ljudstvo ga je po najboljših močeh podprlo.

Nedavno je prestopil v katoliško Cerkev Alan S. Paterson, olimpijski prvak v skoku v višino.

LEMONTSKI ODMEVI

Velika noč se bliža in upam, da bo vsem bralcem našega lista prinesla obilo duhovnega veselja. Pa tudi priprav najbrže ne bo kar nič premalo. Tudi naš samostan se pripravlja. Kleriki pridno čistijo samostanske prostore in v cerkvi je precej dela, v kuhinji pa prav tako. Potice sicer še ne diše, bodo pa gotovo in sicer: medene. Jih boste prišli pokusit ?

● Patri imajo vse te dni več dela po farah, posebno z velikonočnim spovedovanjem. Postne govore ima letos v lemontski cerkvi sv. Patrika p. Vianej, pri Sv. Alfonzu p. Klemen, pri Sv. Jakobu na Sagu pa p. Martin.

● Dosedanji gvardijan p. Alojzij nas je zapustil zadnji teden februarja. Zahvaljujemo se mu za vso skrb, ki jo je pokazal v treh letih predstojništva.

Novemu gvardijanu p. Benediktu, ki je isti čas prišel na p. Alojzijevo mesto, pa kličemo veselo dobrodošlico.

Ker je p. Benedikt znan zidar, saj je pod njegovim vodstvom zraslo poslopje garaže in

Baragov romarski dom, se že sprašujemo, česa se bo zdaj lotil. Da počival ne bo, o tem smo prepričani.

● P. Odilo je na pepelnico začel misijon v sestrskem Domu za ostarele. To je bil prvi misijon v nam najbližji "fari sv. Jožefa" in je prav lepo uspel. Udeležili so se ga tudi naši delavci in še nekateri Slovenci iz okolice, ki drugače nimajo prilike za slovenski misijon.

● Po veliki noči ima p. Odilo v načrtu misijonsko pot v Kanado. Postaje njegove poti so Winnipeg, Man., potem Edmondton, Alta., Calgary, Alta., Lethbridge, Alta. in Trial, B. C. Vsaj znane so nam danes te. Gotovo pa se bo mimogrede ustavil še kje, da da tako raztresenim slovenskim družinam priliko za velikonočno spoved v materinem jeziku.

Seveda povsod pripravite svoja grla, kajti p. Odilo se ne imenuje zastoj "pojoči misijonar"...

● P. Alojzijevo oče je kar cele tedne pri nas, le za nedeljo gre pogledat domov v So. Chicago. Kolikim sobam je že umil stene ali jih nanovo

prebarval, bi bilo težko povedati. Mislim, da Odmevi o njem še niso pisali. Pa naj se mu na tem mestu zdaj zahvalimo za vse delo, ki ga daruje Lemontu. Upamo, da bo še vedno tako pogosto med nami, četudi ne bo tu p. Alojzija.

● Na komisariatni seji so napravili tudi spremembo v naši tiskarni. Njen novi ravnatelj je p. Martin. P. Ciril, ki je doslej zelo uspešno vodil tiskarno in jo v kratkem času tako izpopolnil, se bo zdaj laže posvetil šoli. Saj smo že poročali, da poučuje filozofijo na College of St. Francis v Jolietu.

Novi magister klerikov je p. Rafael St., študijski prefekt pa p. Kallist.

● V USA je več tiskarn z našim naslovom: Ave Maria Press, ena najbližjih v Indiani (Notre Dame University). Tako je prišlo že večkrat do neljubih zamenjav na pošti in tudi pri raznih kompanijah. Da nam bo s pomotami odslej prizanešeno, smo si privzeli novi naslov: AVE MARIA PRINTERY. Tega naslova še nismo zasledili med tiskarnami.

● V župniji sv. Štefana v Chicagu je umrl eden lemontskih ustanoviteljev in njegov vseletni dobrotnik, Mr. Matt Kremesec. Bog mu bodi bogat Plačnik, domačim pa naše iskreno sožalje. Vsem ga priporočamo v molitev!

● V Argentini smo dobili slovenski frančiškani novega sobrata. France Burja, novonaseljenec in vneti bralec Ave Marije, je dne 28. januarja nastopil leto noviciata v samostanu v Catamarci. Bil je goje-

nec Serafinskega kolegija (Paso del Rey), zdaj pa je dosegel svojo dolgoletno željo.

Lemontski frančiškani mu želimo stanovitnosti in obilo sreče! Bog daj, da bi mu sledilo še več slovenskih fantov!

● V toplo molitev priporočam vsem bralcem Ave Marije dušo blagega Petra Majerleta, ki je umrl v Kansas Cityju. Bil je od začetka zastopnik Ave Marije in gotovo najstarejši med njimi. Dvaindvajset let

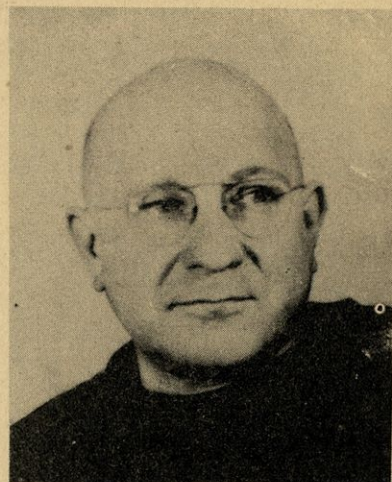
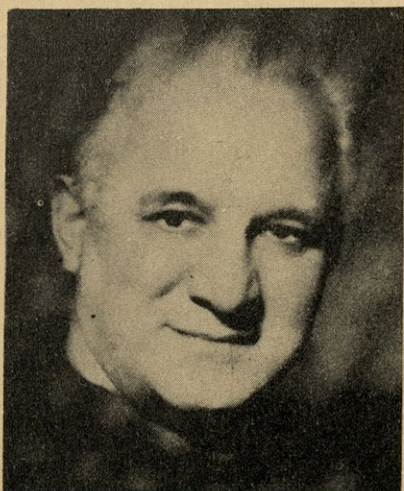
sem bil v njegovi hiši vsakoletni gost in me je kar stalno čakala soba in gostoljubna postrežba. Naj dragemu Petru sveti večna luč, ostalim pa moje iskreno sožalje! - Br. Antonin.

● Iskreno se moramo zahvaliti dobrotniku Mr. Metodu Konchanu, ki nam je preskrbel lepe številke za postaje križevega pota v našem parku. Vemo, da je dar precej stal. Drugače ga ne moremo povrniti, kot z molitvijo, naj bi Bog poplačal dobrotniku!

V srebrni zarji

Letos ima naš komisariat dva srebrnomašnika. Prvi je novi lemontski gvardijan p. Benedikt, drugi pa newyorški župnik p. Edvard. Posvetil ju je 29. aprila 1928. v Techy, Ill. takratni pomožni chicaški škof, sedanji clevelandski nadškof Edward F. Hoban. Novo mašo je zapel prvi v rojstni župniji Bridgeport, Ohio, drugi pa je prvič pristopil k oltarju pri Sv. Vidu v Clevelandu.

P. Edvard Gabrenya
O. F. M.

P. Benedikt Hoge
O. F. M.

Petindvajset bogatih let v vinogradu Gospodovem! P. Benediktu sopotekla domala vsa v Lemontu, kjer je kmalu dobil v roke krmilo komisariata, p. Edvardu pa po raznih slovenskih farah (Detroit, Chicago, New York...). Kdo bi mogel opisati vse njuno delo, vse težave, pa tudi vse veselje duhovniške službe! Za vse bodi Gospod iz srca zahvaljen, našima slavljenecema pa za jubilej združimo z molitvijo iskreni: Čestitamo in na mnoga leta!

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

● CHICAGO, Ill. - Pošilja Frances Starman: Ker sem se preselila, nisem prejela decembrske številke. Zato bi prosila, da mi jo pošljete. Rada imam cel letnik skupaj, ker je zame veliko vreden. Toliko podučljivega in lepega berila je v vsaki številki.

Urednik se je zadnjič opravičeval zaradi zamude in dostavil, naj zanj zmolimo kako zdravamarijo. Kaj samo zdravamarijo! Cel rožni venec za urednika in njegovo delo bi ne bil nič preveč.

● BIKORO, Belg. Kongo, Afrika - Piše mis. brat Karel Kerševan CM: Prvo pismo letošnjega leta je za Vas. Moja dolžnost je, da se Vam iz srca zahvalim za redno in brezplačno pošiljanje mesečnika in koledarja Ave Maria. Lahko si predstavljate, s kakim veseljem vzamem tu sredi afriških pragozdov v roke slovenski list.

Zdaj imamo ravno duhovne vaje in je zbrana kaka polovica misijonskega osebja. Ostali pridejo na vrsto v juliju. Prefektura je obširna in že potovalni stroški so veliki. A vsaj enkrat na leto se je treba duhovno poživiti, saj bi misijonarju nič ne koristilo spreobračati druge, če bi svojo dušo pri tem zanemaril.

Plod misijonskega dela lanskega leta na naši centralni postaji je bilo 88 katehumenov, ki so bili tik pred božičem krščeni; dvajset je bilo prvih svetih obhajil in sedem porok. Za eno postajo je to lep uspeh. V resnici številke ne povedo, koliko težav in truda stane misijonarja priprava ene same osebe.

Ob prebiranju Baragovega življenjepisa vidim, da so naše razmere v Afriki čisto drugačne kot so bile v

njegovem času in v Ameriki. Priprava za sprejem krsta je pri nas dolgotrajna in natančna. Največ upanja seveda stavimo na mladino in šolo, to pa je tudi naš največji problem. Saj si naši nasprotniki laste monopol nad poukom, ki je po njihovem načrtu seveda brezverski. Prav zato pa misijonarjem odrekajo zmožnosti modernega vzgojitelja.

Preteklo leto se je neurje zneslo nad dvema našima cerkvama. O eni sem Vam že poročal, drugo pa je zadela nesreča dober mesec pozneje. Na tiho nedeljo, nekako pol ure pred blagoslovom, je vihar odnesel streho. Ko bi prišel malo pozneje, bi ne bilo brez človeških žrtev. Edinemu misijonarju, ki je bil doma, pa se je posrečilo pravočasno rešiti Najsvetejše. Tako Bog vedno poskrbi za žrtve in delo.

Priporočam se v molitev Vam in misijonskim prijateljem med bralci Ave Marije. Z mis. pozdravi!

● McDONALD, Pa. - Pošilja Mary Ušeničnik: Zapeček je kar vedno poln in vem, da se bom težko zbasala še jaz nanj. Pa bom le poskusila, če me urednik ne bo potegnil doli...

Nedavno nam je pisal Father Demšar, ki je zdaj vojaški kaplan na Koreji. Piše, kako hudi boji so vedno na fronti in nas prosi, naj molimo za mir. V naši škofiji vsak večer molijo za mir rožni venec po radiju in je tako prijetno slediti. Kjer jih več moli, je molitev še več vredna.

Naročniki, ki živite v okolici! Kaj menite, da ne bi bilo mogoče, ko bi se malo organizirali in skupno poromali poleti v Lemont? Sem že tolikokrat mislila o tem. Kaj mislite,

da se nas ne bi moglo zbrati za en bus, saj smo tako raztreseni tod okoli? Vsaj za romanje bi prišli skupaj in vem, da bi bili vsi zadovoljni. Pa poskusimo, da bi videli, koliko bi nas šlo! Kdor bi se pridružil, naj piše na naslov: Mary Ušeničnik, R. D. 2 Mc Donald, Pa.

Ker obljuba dela dolg, jo spolnujem in Vam pošiljam obljubljenih sto dolarjev. Porabite jih za Marijin oltar!

Vsi oo. frančiškani kakor tudi vsi zapečkarji prisrčno pozdravljeni!

● CLEVELAND, Ohio - Piše N. N.: Dragi lemontski frančiškani! Pošiljam Vam za lučke v zahvalo za svojo srečno vrnitev iz starega kraja. Sem dolgo premišljal, ali naj obiščem še enkrat rojstno vas in preostale sorodnike, ali ne. Ker me je poleg tega še zanimalo, komu naj verjamem o razmerah v domovini, sem res odpotoval. Moram reči, da sem se še na ladji spričkal s sopotnikom in zagovarjal domače razmere, da ni tako hudo, da je vsak pošten Slovenec zadovoljen itd. Ko pa sva se skupaj vozila tudi nazaj v Ameriko, me je bilo teh besed sram. Zdaj vem, kaj in kako in mi je samo žal, da sem tako dolgo trobil v komunistični rog in sem moral iti na lastne oči gledat trpljenje slovenskega ljudstva, da sem mu verjel. Kakor sem šel rad v domovino, tako sem rad odhajal iz nje. Srce me je bolelo, ko sem videl "versko svobodo" in poslušal komuniste, kako napadajo vse, da le diši po Bogu.

Ubogo ljudstvo, da je prišlo tako daleč! Moliti moramo, da bi Bog okrajšal dneve preizkušnje. Letos bom po štirih letih zopet poromal na ameriške Brezje. V zahvalo za srečno vrnitev v svobodo, v kateri živim že štirideset let, pa je skoraj nisem poznal. - Prisrčen pozdrav!

● WINDSOR, Ont. Kanada - Pošilja Julia Zelko: Iskreno se Vam zahva-

lujem za redno pošiljanje dragega lista Ave Maria, ki me sleherni mesec razveseli s svojo prijetno vsebino.

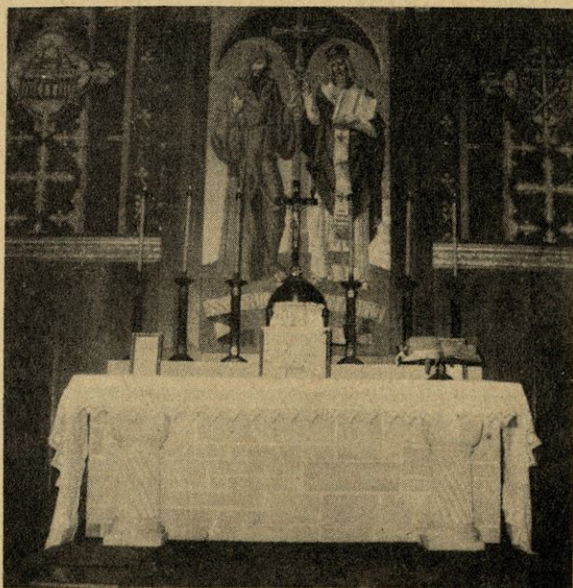
Tudi jaz želim ob prvi priliki obiskati Lemont in Marijo Pomagaj. Lansko leto sta bila tam pri Vas dva iz moje družine in jima je bilo tako všeč.

Naj bi nam Marija Pomagaj že skoraj vrnila mir. Saj svetovni dododki vznemirjajo nas vse. Toliko ljudi je nesrečnih zaradi te vojne.

Pozdravljam vse naročnike Ave Marije, zlasti one, ki sodoma iz okolice Mirne peči!

● PARAGUARI, Paraguay, J. Amerika: Piše S. M. Aurelia, š. sestra: Kajne, da se že spodobi, da se oglasimo še me, slovenske šolske sestre na jugu. Zahvaliti se Vam moramo za veliko dobroto, da nam pošiljate nenadomestljivi list "Ave Maria" in to kar v tri države: Argentino, Uruguay in Paraguay. V imenu vseh sester: Iskrena hvala!

K SLIKI: Veliki oltar nove slovenske cerkve sv. Cirila in Metoda, Lorain, Ohio, ki je bila posvečena dne 7. decembra 1952. in je v resničen ponos č.g. župniku Slajetu in faranom.

Moram reči, da proti koncu meseca list že komaj čakam. Ker dobro poznam Združene države, me vse zelo zanima in ker tu ne izhaja niti en slovenski časopis, sta mi "Ave Maria" in "Ameriška domovina" še dražja. Oba redno prejemam ter mi vzbujata lepe spomine in me v duhu kar poneseta v pozamezne naselbine.

Iz srca čestitam oo. frančiškanom, da Lemont - ameriške Brezje tako lepo napreduje. Kakor čitam, mora biti nebeško lepo tam pri Mariji Pomagaj. Naj Bog na priprošnjo svetega Frančiška še nadalje blagoslavlja bogato Vaše vsestransko delovanje za zveličanje duš! Priporočite, prosim, tudi naše misijonsko delo nebeški Materi!

● NORTH CHICAGO, Ill. — Pošilja John Zalar: Z veseljem poravnavam naročnino za mesečnik Ave Maria in Koledar, ki sta redna gosta v moji hiši. Vam, oo. frančiškani, pa želim obilo uspehov tako s tiskano besedo v listu Ave Mariji, kakor pri razširjanju svete vere. Bog naj Vas vodi pri Vašem hvalevrednem delu za vero in narod!

● GLENBUSH, Sask. Kanada - Pošilja Mrs. Mary Oster: Naj se še jaz enkrat oglasim. Saj je že čas, da se Vam zahvalim za pošiljanje slovenskega mesečnika, ki je vselej tako dobrodošel. Veliko poučnega najdemo v njem. Tu smo edina slovenska družina daleč okoli. Že skoraj 30 let vodimo farmo. Tudi katoličanov je tod bolj malo in še ti so raztreseni. Tako še bolj razumete, da smo vedno veseli obiska Ave Marije.

Prisrčen pozdrav vsem rojakom!

● BETHPAGE, L. I. N. Y. - Piše Mrs. Al Teleisha: Zanimam se za album gramofonskih plošč z naslovom "Romanje k Mariji Pomagaj", o katerem sem slišala. Rada bi ga dobila za svoje starše kot poseben spomin na Marijo Pomagaj in Brezje. Moja stara mati, mati moje matere, je bila nam-

reč ona oseba - Marija Tavčar, ki je bila na Brezjah prva čudežno ozdravljena.

NAŠI POKOJNI

Joseph KASUN, Greaney, Minn.
Mrs. John STIPIĆ, Salem, Ohio
Katherine PETROVIC, Eveleth, Minn.
Mary LOVSIN, Eveleth, Minn.
Mary PALCIC, Barberton, Ohio
Jos. MOLAN, Cleveland, Ohio
Agnes STERNISHA, Joliet, Ill.
Louis STERNISHA, Joliet, Ill.
Martin SIREK, Cleveland, Ohio
Stephen LESCA, Chicago, Ill.
Ana POTOČNIK, Detroit, Mich.

R. I. P.

UTRINKI

V življenju vsakega človeka pridejo trenutki, ko je molitev ne samo najboljša, temveč tudi edino zdravilo.

Na pravem potu do uspeha je tisti, ki izvršuje svojo dolžnost, vse svoje križe preizkušenj pa sprejema iz božjih rok kot dar ljubezni.

Vzgoja, ki povzdiguje samo razum, zanemarja pa dušo - ni samo brezpomembna, temveč tudi zelo nevarna.

Slabe navade ne moreš zagnati skozi okno: pognati jo moraš skozi vrata in spraviti ven počasi, stopnico za stopnico.

Napuhljen človek je kakor jajce. Jajce je namreč tako polno sebe, da v njem ni prostora za nobeno drugo stvar.

Kdor hoče druge kaznovati, mora sam živeti tako, da ni kazni vreden. Drugače je podoben onemu, ki drugemu glavo umiva - z blatnimi rokami.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV. MAŠE: Po \$50: M.Fajfar, R.Dernulc; po \$46.25: M.Anzicek; po \$40: M.Mekina; po \$25: M.Kuhar; po \$15: M.Lupsina; po \$11: M.Hochevar; po \$10: D.Fritz; po \$6: M.Haushel, F.Cerar; po \$5: S.Simko, R.Gorjanc, T.Zlogar, A.Hribar, T.Mihevc, Rev.J.Celesnik, M.Cerar, M.Jugovich, J.Stipic, R.Shiwinski, J.Powalicz, J.Pintar, R.Vicic; po \$4: F.Koprivnik, F.Cerar, I.'ajnick, T.Grum, C.Vucko; po \$3.50: F.S.Vehovec, M.Bogovich, M.Erzen; po \$3½ M.Ciber, A.Petrovich, M.Skrobar, J.Tursich, A.Nemgar; po \$2.50: F.Loncar, M.Kucic, N.N., L.Oresnik, M.Lovrencich; po \$2: F.Jalovec, M.Zelle, M.Gregorac, A.Kozel, J.Skorjanec, M.Evetz, J.Gorjanc, A.Malovasic, M.Stukel, M.Skrobar, A.Gudac, M.Hochevar, C.McGuskin, Mrs.Muren, F.Intihar, F.Gregorcic, J.Papish, M.Shivitz, A.Coff; po \$1.50: M.Pekol, A.Zajc; po \$1: A.Hribar, J.Luksic, M.Panijan, J.Strojan, M.Brickner, J.Hocevar, M.Karsnick, F.Marolt, L.Bozic, A.Glatz, U.'mbrose, F.Krnc, E.Csanadi, M.Draz, L.Kralj, T.Kodelja, A.Plemel, L.Dolinsek.

DAR LISTU: Po \$10: J.Mihelich; po \$2.50: L.Groselj; po \$1.50: F.Cozy, S.Marolt; po \$1: M.Jugovich, F.Baraga, S.Mrak, A.Susman, S.Jenko; po .50¢: A.Hribar, M.Karsnick; po .25¢: A.Valencic, F.Kordich, J.Bahandich.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA: Po \$10: L.Kralj; po \$2: K.Malarich; po \$1: M.Ciber.

ZA LUČKE: Po \$30: F.Baraga; po \$3: A.Kozel; po \$2: F.Kastigar, A.Petrovich; po \$1.50: A.Filak; po \$1: F.Fink, M.Ritonija, M.Brickner, J.Gorjanc, F.Koprivnik, M.Karsnick, M.Jugovich, N.N., M.Skul, M.Novak, Mrs.Skully, A.Susman; po .50¢: M.Evetz, M.Sodac, J.Papish, M.Shivitz, L.Cendan, L.Kralj, J.Nikolic, J.Rehberger, T.Kodelja; po .10¢: M.Brencic.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$5: M.Kopac, F.Kokelj; po \$2: A.Malovasic; po \$1: L.Zajec, A.Doichman, A.Susman, T.Aufderklam, M.Levar; po .50¢: J.Hocevar, M.Kucic; po .25¢: M.Erchul, A.Skrinjar.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$185: St.Lawrence Parish, Cleveland, Ohio; po \$166.15: St.Mary's Parish, Pueblo, Colo; po \$10: A.Orдина; po \$7.27: St.Stephen's Church, Chicago, Ill; po \$5: M.Kuhar, M.Osterman; po \$4: U.Strubelj; po \$3: J.Donati; po \$2: F.Koprivnik, J.Tursich; po \$1.50: M.Lupsina; po \$1: M.Ciber, A.Korelc, F.Marolt, L.Bozic, A.Glatz, M.Sodac, F.Bittance, A.Plemel, M.Pekol. \$ 479.91: St.Vitus Parish Cleveland, Ohio.

Veselo veliko noč ŽELIMO

VSEM * NAROČNIKOM * IN * ZASTOPNIKOM * AVE MARIJE,

VSEM * DOBROTNIKOM * SORODNIKOM * IN * PRIJATELJEM

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi!... je učil Kristus.

Lucifer se je uprl Bogu. Juda Iškarijot je prodal božjega Sina. Vladarji poganškega Rima so strastno preganjali Cerkev. Skozi vsa stoletja do danes najdeš ljudi visokih mest, zunaj in znotraj Cerkve, ki so se - hrepeneč po moči in bogastvu tega sveta - borili proti Kristusu in Njegovi ustanovi. In kaj jim je to prineslo? Morda moč in bogastvo za nekaj minljivih let... Danes so mrtvi. Le spomin na njih grozodejstva še živi...

Stalin je bil v našem času največji sovražnik vere. Tisoče vnetih pomočnikov je imel, ves svet je hotel zajeti s svojim brezboštvom. Hitel je, ker se je bal, da mu bo zmanjkalo časa. Zdaj mu ga je. In kaj je s svojim satanskim delom dosegel? Naš Zveličar Jezus Kristus, ki mu ni treba gledati na čas, da doseže svoje, ob Stalinovi smrti opominja vsakega izmed modernih Herodov: Lahko me preganjaš, lahko zajameš ves svet in milijone ljudi ustrahuješ in usuznjiš - če ne sprejmeš moje milosti in se spreobrneš, boš s tem le pogubil svojo dušo za vso dolgo večnost...

